

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
59**

ŠEUN

**CENA
40 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

LEDI FORTUNA

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

LEDI FORTUNA

NIŠRO FORUM • OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj 59

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
LADY FORTUNA

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
MARIJA FEHER MAJER
AGOTA VIRAG BOGNAR

Štampa: 2. IV 1984.
Tržište: 16. IV 1984.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — LADY FORTUNA. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Šejn se trgao zbunjeno. Njegovo lice razvuklo se u osmeh. Bila je obučena kao neki nemaran farmer, ali začudo, odelo joj nije stajalo loše.

Šejn skide šešir i nakloni se.

— Da li mogu da uzmem malo vode iz vašeg bunara, madam? — upita on i osmehnu se.

Stajala je prkosno na pragu kuće.

— Šta je ovde smešno, dugajlijo?

Zapadnjak ponovo spusti šešir na glavu.

— Kakav raj za oči! — mrmljao je on. — Čoveku koji već nedeljama...

— Da ste smesta oslobodili ovaj prostor vašeg prisustva! Uzmite vode i da vas moje oči nikad više ne vide! — viknu ona.

Zalupila je vrata ispred Šejnovog nosa tako jako da se čak i mrkov trgao.

Izgleda da se Zapadnjak prevario kad je pomislio da je to neka nemarna farmerova kći. Mada, morao je da prizna, bila je lepa, a sada je primetio, možda i opasna.

Poterao je konja prema bunaru koji je imao krov i tako pružao dosta dobru hladovinu od sunčevih zraka koji su nemilosrdno pekli.

Izvukao je kofu vode, usuo je u drveno korito i pustio mrkova da se napije. Zatim je skinuo šešir i seo na ivicu bunara. Njegov pogled je odlutao do zatvorenih vrata kuće. Da li će se ta žena pojaviti još jednom?

Ta njegova radoznalost umalo ga nije koštala života.

Odjednom je predelom odjeknuo ratni poklič Indijanaca, a zatim zatutnja topot konjskih kopita. Šejn se brzo okrenuo i legao na zemlju s „koltom” u ruci.

Uz zaglušujuću dreku, s puškama u rukama jurila je na konjima grupa crvenokožaca prema kući lepe farmerke. Istog trenutka ugledali su Zapadnjaka i dvojica ratnika poteraše konje prema njemu. Bili su već blizu.

Šejnov revolver prasnu. Ubrzo dva mustanga projuriše pored bunara, ali bez jahača.

Kao da je ovim hicima visoki čovek poveo neko nevidljivo, divlje, smrtonosno kolo i u malom naselju padoše pucnji na sve strane. Zapadnjak spusti brzo revolver u futrolu i zgrabi „vinčesterku” iz sedla.

Za to vreme grupa Indijanaca se već približila kući. Polomili su prozore, a jedan od njih munjevitio slete s konja i uputi se prema vratima. Gurnuo ih je svom snagom i ona se otvoriše. Za tren oka on je već ušao unutra.

Zapadnjak potrčao prema kući. Skočio je preko praga i jednim udarcem oborio ratnika koji je stajao iznad izbezumljene žene. Zatim ga je zgrabio za dugačku kosu i izbacio napolje. Zatvorio je vrata za sobom i stavio poprečnu šipku iza njih.

Oprezno je prišao prozoru sa puškom u rukama. Pogledao je unaokolo. Na sve strane videli su se Indijanci. Predelom je odjekivao njihov ratni poklič. Veo prašine lebdeo je u vazduhu iznad žbunja i drveća. Šejn je ocenio da tu mora biti oko dve-sta ratnika, koji su napali ovo malo naselje.

Pogledao je kratko preko ramena. Žena je još uvek ležala na podu. Njeno lepo lice bilo je iskrivljeno od straha.

— Jeste li sami u kući, madam?

— Da! — odgovori ona i ustade.

Crni oblaci dima lebdeli su iznad drveća. Dva ratnika Indijanaca stadoše ispred kuće.

Zapadnjak osu paljbu. „Vinčesterka” je grmela kao letnja oluja. Jednog je pogodio. Drugi potera konja prema bunaru. Uz put je uhvatio i uzdu Šejnovog mrkova i poveo ga sa sobom. Zapadnjak opali još jedan metak, ali nije pogodio. Za tren oka ratnik je nestao iz žbunja koje je odvajao imanje od ulice.

Indijanci su malo naselje spravili sa zemljom. Kuće su padale jedna za drugom. Sada je, znači, ovo imanje bilo na redu. Pružiti im otpor bilo je stvarno besmisleno. Šejn nije imao toliko metaka da ih sve poskida s konja, a i da ih je imao sva-kako mu to ne bi uspelo.

Okrenuo se nazad. Žena je stajala odmah iza njega. Bila je niža skoro za glavu od njega. Imala je tamnoplave oči.

— Koliko ih je? — upita ona uplašeno.

— Ima li nekog sporednog izlaza iz kuće? — upita Šejn umesto odgovora.

— Nema! — reče ona i odlučno odmahnu glavom.

Zapadnjak je bio ljut kao ris. Okrenuo se prema prozoru, podigao „vinčesterku” i osuo žestoku paljbu.

Ratnici poskakaše s konja i priljubiše se uz zemlju. Konji su rzali i propinjali se. Grupa Indijanaca kao da se pokolebala, ali samo kratko.

Žena ga povuče za rukav.

— Dođite! — viknu ona.

Uхватила je jednu dasku na patosu prostorije i ubrzo podigla ceo poklopac. Pred njom se nalazila povećana rupa u patosu i ona je sišla dole. Zapadnjak je još jednom pogledao unaokolo, a zatim i on krenuo za njom.

Indijanske sekire su žestoko udarale u vrata. Zapadnjak spusti poklopac za sobom i odmah nastade gust mrak. Skoro da se ništa nije videlo unutra.

Šejn leže potrbuške pored lepe žene. Ubrzo je osetio kako preko njih pada prašina. Indijanci su prodrli u kuću i trčali kroz prostorije. Tražili su ih. Ali, nisu uspeali da ih pronađu.

Kuća je bilo izgrađena dve stope iznad tla i Zapadnjak je kroz otvore mogao da vidi noge mustanga. Indijanci su lomili nameštaj u kući, a najzad je buknila i vatra. Unaokolo su se raširile zloslutne senke koje je bacao oblak dima.

Visoki čovek se okrete u stranu. Žena se priljubila uz njega kao kakva uplašena ptičica.

— Za ime boga, pa to moja kuća gori! — uzdahnu ona.

Stavio je ruku oko njenog vitkog tela i privukao je sebi.

— Samo mirno, madam! — šapnuo je on. — Neće uspeti da nas pronađu.

Tlo je odjednom počelo da drhti. Konji su pojurili. Dim je počeo da prodire kroz pukotine.

— Ne preostaje nam ništa drugo, nego da bežimo oдавде — reče Šejn. Počeo je da puzi i povukao i nju za sobom. Izašli su iz kuće koja je gorela i potrčali prema žbunju.

Zapadnjak se bacio na zemlju, a ona je pala preko njega.

Sve kuće u malom naselju zahvatio je plamen. Ali, opasnost je već bila prošla. Indijanci su odjahali.

— Molim te pusti me! — reče žena.

Tek tog trenutka Zapadnjak je primetio koliko je čvrsto drži. Povukao je svoju ruku koja se bila obavila oko njenog struka.

Okrenula se i uperila pogled prema kući koju je sve više hvatao plamen. Oslonila se na njega i ustala. Njene lepe oči ispunile su se suzama.

Zapadnjak je takođe ustao.

— Moja kućica! — viknu ona i pogleda Šejna. — To je sve što sam imala. Sve!

Gledala ga je popreko, kao da je on kriv što kuća gori.

— Zar ne možemo da je spasemo? — upita ona.

— Ne! — odvrati Šejn i odmahnu glavom. — Doduše, u bunaru ima dovoljno vode, ali nije moguće da je tako brzo izvučemo gore i ugasio vatra.

Stavio je ruku na njeno rame i poveo je natrag do plamena. Srušio se krov. Iskre su vrcale na sve strane, a oblaci dima suknuli su prema nebu.

— Moja kućica! — uzdisala je ona.

— Znam — odvrati on. — Ali, najvažnije od svega je to da si ti ostala živa, zar ne?

Obuhvatila je rukom njegov vrat. Počela je da plače.

— Ali, madam! — mrmljao je Šejn. — Nemojte plakati,

molim vas! Ja ću vam istu takvu kolibu od drveta napraviti za nekoliko dana. Budite sigurni u to.

Podigao je rukom njenu bradu i poljubio te vrele obraze.

— Ne plači, mađam! — reče on nežno. — Važno je da smo mi ostali živi, zar ne? A, bilo je gusto, mora se priznati.

Žena se pripila uz Šejna i zatvorila oči. Zagrlio je još jače. Ljubio je njeno vrelo lice. Izgleda da se od njegovih poljubaca smirila.

Ali, ne lezi vraže. Topot konjskih kopita potmulo je odjeknuo i probudio ih iz slatkog sna.

Zaostali ratnici Indijanci galopirali su u trku iz naselja i jurili da dostignu glavnu grupu. Zapadnjak se sagnuo i rukom lagano gurnuo ženu na zemlju.

Nedaleko od njih nalazio se prostor ograđen daskama u kome je bila gomila slame. Šejn je uhvatio za ruku i brzo su pretrčali tamo. Dim se bio spustio nisko iznad zemlje i služio im je kao odličan zaklon da ih ratnici ne primete.

Bilo je tu skoro dvadesetak Indijanaca koji su u grupama i pojedinačno jurili na konjima iz naselja. Jedan od njih približio se skoro trideset jardi od skrovišta. Šejn se sagnuo.

Zapadnjak je primetio da su to bili ratnici iz plemena Pajute. Sve vreme je mislio da su to Apači i pitao se otkud da su oni zalutali ovamo u srednjoj Arizoni! To što je sada otkrio bilo mu je još čudnije. Poznato je da Pajute imaju svoje revire u Nevadi i Severnoj Kaliforniji.

— Otkad se crvenokošci nalaze ovde u ovoj oblasti — upita on ženu.

Ona čučnu pored njega i pogleda kroz otvor između dasaka.

— Otkako ja ovde živim, nikad nisam videla nijednog Indijanca u ovoj oblasti — odgovori ona. — Ljudi čak nikad nisu ni pričali o njima. Ranije ih je, kako kažu, bilo ponegde. Ali, to je bilo davno.

Pogledala ga je i osmehnula se.

— Sada mi je drago što ste došli da napojite konja na mom bunaru — dodade ona brzo.

Zapadnjak razvuče lice u osmeh. Mrkov svakako nije bio toliko žedan i sigurno mu ništa ne bi škodilo da pruži korake do sledećeg mesta gde se nalazi voda. Ali, bilo je proketo toplo. I, on je pustio svom konju na volju, da se malo okrepi. Ali, zato ga je i izgubio.

— Mislite li da ćemo moći u ovom skrovištu da provedemo noć, ili će se Indijanci ponovo vratiti? — upita ona bojažljivo.

Šejn je o tome već razmišljao. Do sledećeg naselja ima čitavih četrdeset milja. Ipak, ima li uopšte smisla da se tamo upute pešice? On se bojao da su naselja između Barou Krika i

Santa Marija Rivel kanjona sva doživela istu sudbinu kao i ovo naselje.

— Najbolje je da zasad ostanemo ovde gde smo — odvra ti Zapadnjak pože izvesne pauze. — Možda je još neko pre- živeo ovaj napad. Ti su se ljudi sakrili isto tako kao i mi. Hoću da prođem kroz naselje. Možda je nekome potrebna naša po- moć, zar ne?

— A ja se bojim da će se crvenokošci vratiti — stenjala je ona.

On se isceri.

— Pa, ja sam ovde — reče on. — Uostalom, kako se zo- vete? To je, svakako, trebalo da vas pitam još kad sam stigao.

— Ami — odgovori ona. — Ami Džiterburg.

— Jeste li udati?

Pogledala ga je za trenutak ozbiljno, a zatim se razved- rilo njeno lice.

— Ne — odgovori ona i odmahnu glavom. — Nisam.

— Ja sam Šejn! — reče on i podiže šešir.

U daljini su se čuli pucnji.

Ami se trže. Zapadnjak je zagrli. Zar su zato Indijanci tako brzo napustili naselje? Ne! Jer, njihovi mrtvi ljudi ostali su da leže ovde. Samo zbog toga će se svakako vratiti. Ali, on nije hteo da uplaši Ami i nije joj rekao ništa.

Svakako da je najbolju zaštitu pružala ova slama, narav- no pod uslovom da se Indijanci ne okome na nju i zapale je. Zato se i odlučio da ostanu tu, gde su. Pajute su se nalazili negde u blizini, to je Šejnu bilo jasno. Jer, pucnji su se čuli negde blizu.

Da nisu Pajute nabasali na konjicu? Ovu oblast je štitio bataljon iz Port Juke, a garnizon je u Fort Roku koji se nala- zi oko sto pedeset milja na severu.

Fort Juka, kojom je komandovao pukovnik Bravo s kim je Šejn bio prijatelj, nalazila se na skoro istom rastojanju pre- ma severoistoku.

Ako se tamo negde nalazi pukovnik Bravo, onda će to biti spas. Pod pretpostavkom da Pajute nisu naišli samo na nji- hovu patrolu.

II

Prasnu pucanj.

Pukovnik Bravo razvuče lice u osmeh Major Laslov se kiselo osmehnu i odmahnu glavom. Jedino je narednik O'Tul, koji je regrute obučavao u gađanju, pocrveneo od besa.

— Desno gore, pet promašaja! — javi regrut kratko.

— Da li su vama potrebne naočare? — upita pukovnik obrativši se mladiću.

Regrut je nameravao da skoči i u stavu mirno pozdravi komandanta, ali je pukovnik Bravo dao znak rukom da ostane tamo gde je i ležao.

— Ne, ser. Nisu mi potrebne naočare — odgovori mladić.

— Pa šta to onda treba da znači, momče? — upita pukovnik. — Desno gore pet, promašaj! Kako vi to gađate? Valjda niste videli metu, ili jednostavno ne znate kako se to radi?

Zastavica se podiže uvis.

Pukovnik pogleda regruta oštro u oči.

— Pa vi ste, izgleda, neki neozbiljan momak, koji je sebi već obezbedio kartu za povratak kući! — reče Bravo i osmehnu se. — Pa zar nijednom dosad niste uspeli da pogodite?

Momak je ćutao.

— Ali, do đavola, kako to držite oružje! — reče pukovnik blago. — Mogu li ja da vam malo pomognem?

— Da, ser!

Bravo se nagnuo iznad momka, savio njegov desni lakat i naslonio „karabin” čvrsto na njegovo desno rame.

— Kundak se drži sasvim naslonjen na rame — objasni pukovnik. Sa starim oružjem vi biste sigurno izbili sebi sve zube kako pucate tako kao sa ovom puškom. Pritisnite dobro kundak na rame. To je ono najvažnije. Tako! Zar ste i kod devojke tako plašljivi kao ovde?

— Ne, ser!

— Pa, čoveče božji navalite i ovde isto tako! — osmehnu se Bravo. — Napred! Ponovite sve iz početka. Ispraznite magacin i napunite ga ponovo.

Zatvarač škljocnu i prazna čaura odlete u pesak.

— Držite karabin čvrsto! Dobro. Nišani! Sada diši mirno, a zatim zaustavi disanje i pritisni lagano obarač. Pali!

Svi su nestrpljivo gledali u metu.

— Javlajte promašaj! — viknu O'Tul i tutnu pesnicu regrutu ispod nosa.

— Desno gore pet, pogodak! — uzviknu regrut.

To desno gore označavalo je tablu u koju se gađalo.

Bravo bez ikakvog komentara napusti strelšte i Laslov pođe za njim.

— Ustani Redfilde! — naredi major Laslov. — Ili možda nameravaš da malo odspavaš pre nego što slučajno pogodiš tu đavolsku metu?

Regrut skoči i ispravi se. Stao je mirno s puškom pored desne noge.

— Isprazni magacin, ti prokleti trapavko! — viknu O'Tul besno.

Regrut podiže oružje uvis. Ispraznio je magacin i ponovo zauzeo stav mirno.

— Ti ćeš sigurno večeras napipati ćorku — stenjao je O'Tul. — Ako mene pitaš, ne gine ti najmanje deset dana. Da me toliko obrukaš pred komandantom! Zar je on morao da dođe i da ti očita lekciju? Dobićeš još koju i od mene, momče. Večeras si požarni u štali! A u subotu ćeš se pridružiti onim nespretnjakovićima koji imaju dodatnu obuku. Je li jasno?

— Razumem, naredniče!

Bravo i Laslov čuli su O'Tulov srditi glas dok su savijali iza ugla zgrade.

Pukovnik Bravo se dan ranije vratio sa službenog putovanja. Za vreme dok je on bio odsutan, bataljon je morao da odjaše na vojnu vežbu tamo negde zapadno od Fort Roka, pod komandom majora Marka.

U Arizoni je vladao mir. Mora da je nekom u štabu palo na pamet da konjancima pruži priliku da se malo rasonode, jer je život u kasarni bio dosta monoton i jednoličan.

Taj čovek koji je izmislio tu vežbu, prema mišljenju Brava, sedeo je negde u nekoj debeloj hladovini u Vašingtonu, dok njegovi ljudi sada tamo napolju u užarenoj vrelini Arizone jašu kroz neprijatnu i brdovitu Hualapai planinu. Ali, on sam je suviše kasno saznao o tome i više nije imao priliku da svoje ljude sačuva od jednog takvog besmislenog poduhvata.

U Fortu su samo regruti. Major Laslov je ostao kao zamenik komandanta. Svoj eskadron prepustio je komandi jednog mladog poručnika.

Zaustavili su se ispred komande.

— Jesi li čuo da će ukinuti našu tvrđavu? — upita Laslov. — Takve glasine se već odavno pronose i meni se čini da to ne sluti na dobro.

Bravo ga pogleda oštro i namesti sumoran izraz na licu.

— Izgleda da će biti tako, Laslove. U svakom slučaju mi na to moramo da računamo.

Vrata zaškripaše i jedan kaplar izađe napolje. U njegovoj ruci lepršala se neka ceduljica. Pozdravio je.

— Vest iz divizije, ser! — reče on kratko. — Nema ni pet minuta kako je stigla.

Bravo je zaustavio mrkova i prihvatio papir. Laslov je radoznalo istegao vrat kako bi saznao o čemu se radi.

— Komandantu For Juke — čitao je Bravo glasno. — Podivljale grupe Indijanaca krenule su u napad na naselja između Barou Krika i Santa Marija River kanjona. Procena: dvesto do tristo ratnika. Zauzmite položaje prema svojoj sopstvenoj proceni. Javite šta ste preduzeli i zašto nas o tome niste ranije obavestili. Hačison. General divizije.

Oficiri se u čudu pogledaše. Laslov se isceri.

— Stari čovek je prokuvao — procedi on kroz zube. —

Šta on misli, da smo mi neke lenje bube, koje ništa ne primećuju.

— Otvoreno nam je rekao sve — odvrati Bravo i zavrte glavom. — Da uradimo onako kako mi procenimo da je najbolje. Sa ovih šezdeset regruta. Nazdravlje!

Bravo savi papir i pruži ga Laslovu.

— Ovo je prilika da skrešemo grane tim glupostima na severu — reče on. — Pošalji brzo momke na konjima u Huaplapi-brda koji će obavestiti bataljon da se smesta vrati natrag.

— A koga da pošaljemo, pukovniče? Među regrutima ima dosta dobrih jahača. Ali, oni ovu oblast uopšte ne poznaju.

— Narednik O'Tul predvodiće grupu — odvrati Bravo. — Čini mu se da on ima i brata blizanca ovde s kojim se skoro nikad ne rastaje.

— Da, to je narednik Kasidi i stvarno kao da su blizanci, slažu se odlično.

— Da li i Kasidi takođe obučava regrute?

— Ne, on se brine o konjima i opremi. I on je ostao ovde u Fortu.

— Pa, eto, to je drugi jahač. Sada Kasidi ionako verovatno nema šta da radi, jer su štale prazne.

— Ima! On sa nekoliko ljudi popravljja dve štale. Ovakvu smo priliku već odavno čekali da se to uradi.

— Neka ljudi nastave posao zbog njega. Grupu moramo sastaviti tako da ti ljudi budu u stanju da pronađu bataljon. Mislim da su ta dva narednika najpogodniji. Neka se spreme i osedlaju konje.

Laslov pozdravi. Bravo uđe u prostorije komande.

— Pažnja! Pozdrav! — viknu kaplar i pisari skočiše sa svojih stolica.

Pukovnik zahvali na svoj elegantan način.

Bravo je bio najmlađi pukovnik u graničnoj konjici Sjedinjenih Država. Njegovo ime je postalo legenda. Novopečeni poručnici čeznuli su da budu raspoređeni u bataljon kojim je on komandovao. Međutim, njegovi pretpostavljeni, kao na primer Hačison, više su voleli da mu vide leđa kad odlazi nego kad im dođe u posetu. Uvek je imao neke nove ideje o tome, kako vojsku treba reorganizovati. Zbog toga je i želeo da postane general. Nije mu bilo stalo do zvezdica na ramenima, već da postane neko ko će moći da odlučuje. Želeo je da se malo prodrmaju i otresu od nagomilane prašine stara vojna pravila i tradicije koje su često bile ogromna prepreka za to da se unese nešto novo i da se primene moderna saznanja iz vojne oblasti.

Oficiri koji su imali isti rang kao i Bravo, poštovali su ga, ali su u njemu videli opasnog suparnika kad je u pitanju napredovanje. Njegovi potčinjeni su ga poštovali i bili su po-

nosni što se nalaze pod njegovom komandom. Kod vojnika je Bravo bio jako omiljen, pogotovu kod onih koji su ga bolje poznavali. A, čak i kod Indijanaca je uživao ugled. Već više puta je u Port Juku privukla želja mnoge njihove moćne poglavice da pobede jednog takvog protivnika.

Major Mark, štapski oficir i njegov zamenik, bio mu je blizak prijatelj isto tako kao i Šejn.

U svojoj službenoj sobi Bravo priđe vojnoj karti. Uzeo je crvenu olovku i okružio mesta, koja se nalaze između Barou Krika i Santa Marija River kanjona. Ostavio je olovku na sto i prekrstio ruke na leđima.

Za stanovnike te oblasti to je bila krajnje opasna situacija. Dok se bataljon vrati u Fort proći će dosta vremena. Najmanje nedelja dana, i to samo ako grupa jahača uspe da pronađe majora Marka i ako eskadroni nisu raspoređeni tako daleko međusobno.

Laslov uđe u sobu i priđe pukovniku.

— Jesi li do kraja smislio šta ćemo raditi? — upita on.

— Meni se čini da će proći dve do tri nedelje pre nego što mi sa eskadronima budemo uspeli da budemo na licu mesta. Tri stotine Indijanaca! Mnogo! Dok mi stignemo tamo biće već kasno.

— Sto mu gromova! — mrmljao je Laslov.

— I biće još gore nego što ti misliš Laslove — reče Bravo zabrinuto. — Ako su to Apači ili Komanči iz rezervata u Jutahu, onda su oni prošli ovde pored nas i u tom slučaju mi ćemo biti krivi za sve.

— Ali, mi smo rasporedili naše patrole tačno po propisu i tu nije bilo nikakvih propusta.

— Onda mora da je među tim ljudima bilo i slepih — reče Bravo i okrete se ponovo prema karti. — Ostavimo sada te pretpostavke.

Tog trenutka vrata se otvoriše i narednici O'Tul i Kasidi udoše u sobu. Javili su da su spremni.

Bravo ih pogleda. Bili su to ljudi po njegovom ukusu. Pravi vojnici. A uz to hrabri i vešti da se snađu u svakoj prilici.

— Možda nije bilo potrebno da ih obojicu šalješ na sever — oglasi se Laslov, koji je imao isto mišljenje o narednicima. — Ako misliš da krenemo sa regrutima, onda bi nam oni bili glavni oslonac.

Bravo je to isto pomislio dok ih je posmatrao. Ali, to su momci, koji odlično poznaju predeo i njihovo iskustvo će pomoći da se što pre pronađe bataljon. A nije hteo ni da ih razdvoji, jer njih dvojica se odlično slažu. Osim toga, postojala je mogućnost da neke grupe Indijanaca iz Jutaha kasnije krenu i sada se nalaze na putu ovamo prema jugu i u tom

slučaju narednici će morati da prođu kroz paklene muke.

Prišao je dvojici snažnih momaka i pogledao jednog, a zatim drugog.

Narednici su se smeškali. Osetili su da se on odlučio baš za njih dvojicu.

— Crvenokošci su prodrli na jug. Pale i ruše sve što im se nađe na putu između Barou Krika i Santa Marije River kanjona. Izgleda da ima oko tri stotine ratnika. Vi ćete odmah sada napustiti Fort i tražićete Marka. Prema planu vežbe on mora da se nalazi severoistočno od Hualapai brda. Naređujem mu da smesta prekine vežbu i da se s bataljonom u brzom maršu vrati u For. Na vašem putu morate računati s tim da ćete verovatno naići na grupe indijanskih ratnika, koji jašu prema jugu. Dakle, potrudite se da sačuvate svoje skalpove, momci!

Kasidi gurnu O'Tula lahtom u rebra.

— Razumem, ser! — viknu O'Tul i pozdravi. — Imamo zadatak da majoru Marku, koji se nalazi severoistočno od brda Hualapai, prenesemo naređenje da se u brzom maršu odmah uputi u Fort sa celim bataljonom. Uz put moramo računati na crvenokošce.

Bravo potvrdno klimnu glavom. Pružio je obojici ruku i pozdravio se s njima.

— Jeste, to je vaš zadatak — reče on. — Možete ići.

O'Tul pozdravi.

— Posada O'Tul spremna za polazak, ser!

Bravo otpozdravi.

Dvojica narednika se okrenuše i krupnim koracima krenuše iz prostorije.

Bravo se ponovo uputi prema karti.

— A sada mi odaberi trideset najboljih regruta, Laslove. Koji se oficiri nalaze ovde u Fortu? — upita namrštivši se.

— Poručnik O'Hara, poručnik Biber i dugački Brent. — odgovori Laslov.

— Uzeću Brenta — reče Bravo. — Pratlja?

— Predlažem ti narednika Bluma i kaplare Hendrika i Sajera.

Bravo potvrdno klimnu glavom.

— Neka dođu kroz pola sata.

— Opremljeni za polazak?

Bravo pogleda na sat. Dan se bližio svom kraju.

— Ne! — odvrati on. — Želim samo da vidim tu dvojicu. Sutra ujutru rano ćemo krenuti. Ti ćeš s ostalim ljudima ostati ovde u Fortu i zamenjivaćeš me. Prva dva eskadrona koji se ovde budu pojavili poslaćeš posle jednog dana odmora natrag. Ja ću uzeti golubove pismonoše i obavestiću vas da li mi je potrebno još nešto.

Laslov pozdravi i iziđe iz sobe.

Bravo sede za pisači sto i uze olovku. Hteo je hitno da se javi Hačisonu.

III

Zapadnjak spusti cev puške. Poslednji ratnici Pajuta napustili su naselje. Kao što je i pretpostavljao, crvenokošci su se još jednom vratili i pokupili svoje mrtve. Odneli su ih sa sobom. Pri tom nije pao nijedan pucanj.

Požari su još uvek besneli. Oblaci dima valjali su se kroz naselje.

Šejn ustade i izađe iz zaklona.

— Odlazite? — upita Ami zabrinuto.

— Da — odgovori on. — Ostani tu gde si i nemoj se ni mrdnuti. Ja ću se ubrzo vratiti.

Ali, ona je ustala i prišla mu.

— Povedi me sa sobom, Šejne! — reče ona molećivo. — Ja ću ovde umreti od straha.

— Bolje je da ti to sve ne vidiš, Ami!

Ipak je pošla s njim. Mrak se spustio iznad predela, dok su oni koračali kroz naselje. Nailazili su samo na razrušene i spaljene kuće.

Ami se pribila uz Šejna. Bili su sami.

Mesec se pojavio na nebu. Zato je Zapadnjak i predložio da se sa crnokosom Ami povuče u zaklon i da se ne pojavljuju više napolju. Ona je drhtala celim telom kad su seli na slamu. On je zagrljio i privukao sebi.

— Ne boj se — reče on nežno. — Dok sam ja pored tebe neće ti se ništa neprijatno dogoditi.

Ami ga nežno zagrlji.

— Tako sam se uplašila — šaputala je. — To je stvarno strašno!

Njene usne odjednom su dodirnule Šejnova usta. Zapadnjak podiže rukom njenu suknju i opipa njene čvrste butine. Neka slatka jeza prođe kroz celo njeno telo.

Sada je Šejn bio sve slobodniji. Žena je gorela od neke unutrašnje vatre. Slama je suškala dok se on naginjac iznad nje.

Mesec na nebu bio je bleđ. Ispod njega prolazili su oblaci i njihove senke klizile su lagano preko skrovišta iz koga se začuo tihi uzdah. Tek pred svitanje dana i u skrovištu je zavládala tišina.

Kada se Zapadnjak probudio, već je uveliko bilo svanulo. Ami je spavala duboko i čvrsto. Na njenom licu lebdeo je

osmeh. Valjda je sanjala o onome što se preko noći dogodilo ispod krova od letava u slami gde su se nalazili.

Šejn se pažljivo oslobodio njenog zagrljaja i ustao. Uzeo je pušku i hteo da izađe napolje iz ograđenog prostora. Ali, u tom trenutku ugledao je neku priliku udaljenu jedva stotinak jardi.

Sagnuo se i podigao pušku uvis. Neki beli čovek, koji verovatno traga za preživelim kao što su Ami i on sinoć učinili, prošlo je kroz Šejnovu glavu. Ali, čovek se pokrenuo i Zapadnjak je video da to nije beli čovek već Indijanac. Šta bi zaboga taj pasji sin mogao da traži u ovom spaljenom mestu?

Zapadnjak se pritaji.

Čovek se pokrenuo i pošao Šejnu u susret.

Zapadnjak podiže „vinčesterku”. Nanišanio je pravo u glavu.

Tri koraka od njega Pajute ratnik je stao i osmotrio svuda unaokolo.

Tog trenutka probudila se Ami! Ustala je. Slama je izdajnički šuštalala.

Pajute ratnik sleže ramenima i Šejnu se učini da mu Indijanac gleda direktno u lice.

— Šejne, gde si? — šaputala je Ami.

Munjevito je reagovao ratnik. Oružje u njegovim rukama se podiže i cev se uperi pravo u grudi Šejna. Ali, Zapadnjak je bio brži. Zgrabio je „vinčesterku”, podmetnuo je ispod oružja Indijanca i poslednjem trenuku odbacio cev uvis. Od siline sudara obojica su pali na zemlju.

Počela je borba na život i smrt.

Pajuta zgrabi Zapanjaka za grlo, pošto je munjevita pre toga bacio oružje u stranu i zgrabio nož koji mu se nalazio sakriven negde za pojasom. Šejn je u poslednjem trenutku uspeo da ga uhvati za zglavak ruke. Zavrtao mu je ruku dok Pajuta nije ispustio nož. Zatim je zgrabio ratnika i tresnuo njegovu glavu o zemlju. Pajuta izgubi svest.

Zapadnjak odskoči od njega. Za trenutak je ostao da leži na leđima. Dahtao je. Borba sa Indijancem bila je iscrpljujuća. A, zatim je podigao glavu i osmotrio oprezno na sve strane.

Ami je stajala pod krovom skloništa. Bila je bleđa kao krpa. Oči su joj uplašeno kolutale na sve strane. Izgledala je kao neko ko se odjednom sunovratio direktno iz raja u pakao.

Negde iz daljine kao da se začuo topot konjskih kopita, I, stvarno, odjek je bio sve jači i jači.

Šejn ustade brzo i povuče onesvešćenog čoveka u slamu. Ami mu je pomogla. Prenela je oružje ratnika u sklonište.

Jahači su se približavali. Sada se skoro sigurno moglo raspoznati da se oni nalaze negde u naselju.

Zapadnjak uze „vinčesterku” u ruke, a oružje Indijanca stavi u ruke mladoj ženi.

— Ostani uz njega Ami, i budi oprezna! — procedi on tiho kroz zube.

Odmah je primetio jahače. Nema sumnje, to su bila tri bela čoveka.

Baš u onom trenutku kada je hteo da izađe iz skloništa Zapadnjak je primetio i četvrtog jahača. Međutim, to nije bio beli čovek, već Indijanac. Pajuta!

Šejn se trgao. Povukao se natrag u sklonište.

Jedan od tri bela čoveka bila je žena. Zapadnjak je to primetio tek onda, kada se ona okrenula prema Indijancu i nešto razgovarala s njim.

Šta bi, zaboga, to sad trebalo da znači? Šejn prosto nije mogao da veruje svojim očima! Jedna žena i dva muškarca jašu zajedno s nekim Indijancem kroz naselje koje su juče napali Indijanci! Čudno!

Četiri jahača projahali su pored skloništa gde su se Ami i Šejn nalazili sa onesvešćenim ratnikom i ubrzo nestali u daljini.

Zapadnjak se okrete nazad.

Ami je plašljivo buljila u njega.

— Šta ti je, Ami? — upita Šejn zabrinuto. — Pa kako to izgledaš? Da, možda, nisi povređena? Zašto me gledaš tako čudno?

Žena mu je prišla bliže. U njenoj desnoj ruci našla se bela maramica.

— Sav si krvav — reče ona uplašeno.

Obrisala je maramicom njegovo čelo.

Ali, to nije bila krv, nego boja.

Visoki čovek nagnu se brzo iznad onesvešćenog Pajuta.

Boja na Šejnovom licu i rukama svakako je ostala od Indijanca dok su se borili. Međutim, to izgleda i nije bio pravi Indijanac, već neki beli čovek koji se maskirao kao Pajuta ratnik.

Šejn se osvrtao na sve strane i pažljivo osmatrao okolinu. Od četiri jahača koje je malopre ugledao, sada više nije bilo ni traga ni glasa. Odjahali su prema zapadu.

Ušao je u sklonište, kleknuo i udario lažnog Indijanca šakom po obrazu.

— Hej, momče! — viknu on prigušenim glasom. — Hajde, osvesti se već jednom!

Bio je to neki neobično snažan mladić. Šejn je procenio da može imati oko dvadeset godina.

Zapadnjak uze maramicu iz ruke zbunjene Ami, i njome protrlja kožu na grudima čoveka.

— Budi se! — procedi on kroz zube.

Momak je otvorio oči. Istog trenutka pokušao je da brzo skoči, ali ga je Šejn zadržao na zemlji.

— Samo polako, momče! — opomenu ga on. — Biće potrebno da se najpre malo bolje oporaviš!

Zapadnjak podiže obrve i isceri se, uperivši cev „vinčesterke” u glavu lažnog Indijanca.

— Šta se sve ovde događa? — upita Šejn. — Vidim da ti nisi Indijanac, već beli čovek kao i mi. Zašto si se maskirao u Pajuta ratnika? Njih oko dve stotine napali su ovo naselje i spalili ga. To nisu pravi Pajute, zar ne?

Čovek je pogledao cev oružja, a zatim mrzovoljno okrenuo glavu prema Šejnovom licu.

— Ko si ti? — upita on.

Šejn se zagonetno osmehnu.

— Ovde sam ja taj koji postavlja pitanja, momče! — opomenu ga Zapadnjak. — A, ako si tako radoznao, ja sam iz ove oblasti. Ti, prokleti kučkini sinovi, spalili ste mi kuću i sa sobom povelili sve moje konje i koze. Mnogi ljudi koji su ovde nastradali, to su moji prijatelji. Dakle, nemaš drugog izbora. Propevaj, ili pritiskam obrač! Trećeg izbora nema. Celo vreme vrebam da zgrabim jednog od vas nitkova i obesim ga na najbliže drvo.

— Ja ne znam ništa — stenjao je čovek uplašeno. — Stvarno, baš ništa ne znam. Ipak, nemoj me upucati. Mogu se zakleti da ništa ne znam.

— Ali, momče — zagrmje Zapadnjak. — Moraš znati bar to zašto si se maskirao u Indijanca!

Momak je treptao očima.

— Platili su me za taj posao, i to je sve — odvrati on.

— Ko?

— Ne znam. Taj čovek zvao se Džek.

— Hajde, momče. Navedi mi makar jedan razlog. Zašto te ovog trenutka ne bih upucao kao prerijskog zeca, zato što nećeš da govoriš!

Čovek je ćutao.

— Eto vidiš! — viknu Šejn. — Nema šta! Da budem iskren, ni ja ne mogu da se prisetim bilo kakvog razloga da ti olovo ne probuši tu tvrdnu glavu.

— Ledi Fortuna — šaputao je čovek. — Ta dama je veliki gazda i ona naređuje.

Šejn je odmah pomislio na ženu koju je video sa jahačima.

— Čudna stvar! — gundao je. — A, zašto bi ona to radila?

— Srebro! Izgleda da ga ispod zemlje ima ovde u ovoj oblasti u ogromnim količinama.

— A, tako je ona. znači, uspela da okupi dve stotine nit-

kova kao što si ti i pokuša da ovaj predeo prigrabi za sebe?

— Ne! Ostale Pajute su pravi ratnici. Oni se bore da sebi obezbede lovne prostore. A, ledi Fortuna želi da joj pripadne samo ono što se nalazi ispod zemlje.

Zapadnjak se uspravi.

— Gde se nalazi tvoj konj? — upita on.

— Sakrio sam ga tamo iza onog žbunja — odgovori momak i pokaza rukom mesto.

Zapadnjak podiže momka i uspravi ga na noge.

— Da li nameravate da opustošite celu oblast? — hteo je da sazna Šejn.

Nije dobio odgovor, bez obzira što je bilo jasno da se momak užasno plašio da će ga visoki čovek upucati.

Izašli su iz skrovišta.

Ami i Šejn su oprezno pogledali na sve strane. Izgleda da nigde nije bilo nikoga. Zapadnjak je pri tom budno morao da motri na momka.

Krenuli su.

Konj se stvarno nalazio sakriven iza gustog žbunja gde je momak i pokazao. To je sada bila divna prilika za Šejna i Ami da pobegnu iz naselja. Ko zna šta ih sve ovde čeka!

Jednim munjevitim udarcem Šejn je oborio momka na zemlju. Ali, onog trenutka kada je hteo da podigne Ami u sedlo, prasnu pucanj. Njegov šešir odlete u vazduh kao kakvo golubovo perce. Znači, skuvana je neka đavolska gadna čorba.

Šejn pogleda brzo unaokolo. Bili su opkoljeni! Šestorica belih ljudi! Šta sad tek ovo treba da znači?

Šejn ispusti Ami iz svojih ruku. „Vinčesterka” se nalazila ispod njegove desne ruke. Šejnovi pokreti su bili usporeni i oprezni. Nije hteo ništa da reskira, jer su cevi oružja bili đavolski opasno uperene sa svih strana u njega. Svakog trenutka se moglo dogoditi da neko pritisne obarač.

— Šta hoćete od mene? — upita Zapadnjak.

Ljudi su polako prilazili sve bliže i bliže. Krug se opasno sužavao.

— Baci oružje! — viknu jedan čovek.

Nisu ličili na drumske razbojнике koji lutaju unaokolo po ovim divljim predelima i pljačkaju usamljene putnike. Zapadnjaku se pre učinilo da su to neki uglađeni momci, koji su samo nepunih pet minuta ranije izašli iz kockarnice da svojim pištoljima obave neki neodložan posao.

Šejn pusti pušku da padne i podiže ruke uvis.

Suviše kasno je primetio čoveka koji je otpozadi skočio na njega i istovremeno ga tresnuo kundakom po glavi.

Zapadnjak je pokušao da se sagne i ublaži udarac, ali od toga nije imao nikakve koristi.

Zatim je osetio kako nastaje mrak i više ničeg nije mogao da se seti.

IV

Polovina eskadrona koju je predvodio pukovnik Bravo zaustavila se negde na početku Barou kanjona.

Poručnik Brent predao je komandu naredniku Blumu i potera konja prema uzvišenju na kome je stajao Bravo s dogleđom u rukama.

— S ovog brda možemo da posmatramo samo dim, ser — reče on kad je sjahao.

Pukovnik Bravo se namršti.

— Ono tamo što gori može biti Elk Fajer — reče on posle izvesnog vremena. Predao je dogled poručniku. — To je veliko naselje sa oko šest stotina stanovnika i mene čudi da su ti ljudi mogli da dozvole da ih Indijanci iznenade!

Brent odmahnu glavom.

— Ispred Elk Fajera nalazi se nekadašnja agencija za Indijance i vlasnik je nju pretvorio u farmu. Čini mi se da to ona gori.

— Možda je tako — odvrati Bravo. — Nadam se da je u plamenu ranč, a ne naselje.

— Ja ne verujem da to gori Elk Fajer — osmehnu se visoki poručnik. — Njih su sigurno obavestili, a i Indijanci se po mom mišljenju nikako nisu smeli usuditi da napadnu jedno tako veliko mesto.

Prašina se podiže pred njihovim očima u ravnici.

Brent ponovo stavi dogled ispred svojih očiju.

— Eno ga! — viknu Brent. — To je kaplar Hendrik, pukovniče. Znači, patrola se vraća.

— A, zašto zaboga tako brzo teraju konje? — upita Bravo zabrinuto. — Meni se čini da ih neko progoni.

— Ja ne mislim tako, ser! — usprotivi se poručnik.

Dvojica oficira vinuše se u sedla svojih konja i poteraše životinje prema ljudima koji su se nalazili dole među stenama.

Kada su dvojica oficira sjahali, ubrzo se začuo topot konjskih kopita.

Četvorica jahača se pojaviše. Galopirali su brzo prema stenama gde se nalazio polueskadron.

U senci stena momci su se odmarali.

Bravo i Brent izadoše nekoliko koraka napred. U tom trenutku kaplar Hendrik je zaustavio konja i sjahao.

— Hendrikova patrola vratila se u punom sastavu, ser! — izvestio je on.

— Hvala! — reče Bravo i podiže ruku. — Neka sjašu i odmore se, kaplare.

— Kao što nam je naređeno mi smo krenuli koritom potoka, ser — počeo je poručnik dahćući. Bio je crven u licu, a znoj je curio niz njegovo mršavo lice. Posle dve milje skrenuli smo na jug i ubrzo smo naišli na neko naselje koje je bilo spaljeno. Ostale su samo ruševine. Ništa drugo. Kad smo se približili neko je osuo paljbu na nas. Pomislio sam da su to stanovnici naselja kojima se učinilo da smo mi Indijanci. Ali, pucali su crvenokošci, i to iza zaklona u ruševinama naselja. Verovatno su nas već ranije primetili. Odmah smo okrenuli konje i poterali ih prema zapadu. A, zatim smo primetili Indijance na jugu. Procenio sam da ih ima oko dvesto ratnika, možda čak i više. Bilo je kasno da zamaknemo u neki zaklon. Primetili su nas i krenuli za nama, ser.

Bravo se namršti.

— Kaplare! — uzviknu poručnik Brent. — Nas dvojica smo upravo sada sišli sa uzvišenja tamo gore. Videli smo vašu patrolu, ali nismo primetili da vas neko goni.

Kaplar je bio uporan.

— Ako sada odjašete gore na brdo, siguran sam da ćete primetiti Indijance, poručniče — odvrati on vrteći glavom.

Brent se okrete prema pukovnike. Bravo potvrdno klimnu glavom.

Poručnik pritrča svom konju. Vinuo se u sedlo i potera životinju uz brdo.

Bravo ispruži ruku prema crnom oblaku koji je lebdeo na istoku iznad krševitog predela.

— A, šta bi moglo da bude ono tamo? — upita on.

Hendrik iznenađeno okrete glavu u pravcu koji je pokazao pukovnik.

— Ne znam, ser! — odgovori on. — Prvi put sada vidim taj oblak dima.

Brent je stigao na vrh uzvišenja.

Zviznuo je glasno, podigao je ruku uvis i odmah poterao konja niz brdo.

— Ratnici koje je najavio Hendrik! — uzviknu on još pre nego što je stigao dole. — Dolaze ovamo sa jugoistoka. Rastojanje od nas iznosi jedva četiri milje. Koliko sam mogao da primetim, jašu polako.

— Ima ih više od stotinu, zar ne? — upita Bravo kad je poručnik zaustavio svog konja i skočio iz sedla.

— Tako sam otprilike ocenio i ja — odgovori Brent. — Možda nešto više ili manje. Jašu tragovima koje je ostavila naša patrola.

— Blume! — viknu pukovnik. — Napred! Konjovoci neka smesta odvedu sve životinje u zaklon u kanjonu! Ostali napred.

— Razumem, ser! — odvrati narednik i pozdravi. Zatim se obratio ljudima.

— Konjovoci, brzo konje u zaklon! Polueskadron, po grupama bez konja, napred!

Bravo je dao znak rukom Brentu da dođe u stranu i pokazao mu rukom prema stenama.

— Vi ćete sa prvom grupom otići tamo gore. Tu je vaš položaj. Odande ćete imati odličan pregled na sve strane. Morate biti tamo što pre da nas Indijanci ne bi iznenadili u slučaju da krenu peške u napad s druge strane. Ako bude potrebno i mi ćemo se povući tamo gore, jer je tu položaj za odbranu izvanredan.

Brent pozdravi. Ponovio je naređenje.

Blum istupi napred. Pozdravio je i javio da su ljudi spremni da izvrše zadatak.

— Vi ćete s vašom grupom zauzeti položaj ovde dole, Blume! — naredi Bravo. — Poručnik će sa svojom grupom otići gore na brdo i čuvaće nam leđa, a ja ću sa trećom grupom zauzeti položaj ovde iza ovih stena. Hendrik, ovamo! Pošto se patrola vratila smestite konje u zaklon i vratite se u stroj. Sada krenite! Ako nam se bude išlo dobro, povlačićemo se polako iza stenovitih hridi gore u zaklon na vrhu brda. U tom slučaju ne preostaje nam ništa drugo nego da sačekamo da nam stigne pomoć iz Forta. Hajde sada, napred!

Ljudi su zauzeli položaj.

Brent se oglasi sa vrha brda.

— Evo ih, ser! — zaori se njegov glas. — Mislim da će za petnaestak minuta već biti ovde.

Bravo podiže ruku uvis. To je bio znak da je čuo šta mu je Brent saopštio. Pukovnikov pogled prešao je još jednom preko stenovitog predela. Dobro mesto da se bori protiv nadmoćnijeg neprijatelja. Ali, svakako neće moći izdržati dugo. Jer, ovde nema vode! Koliko dugo će moći da se odupru Indijancima, ipak zavisi od toga, kolike su njihove zalihe koje su poneli sa sobom. Taj Berou Krik, potok sa bistrom osvežavajućom vodom, u ovo doba godine suv je kao barut.

— Slušajte, momci! — viknu on prodornim glasom.

Glave vojnika pojaviše se iznad stena.

— Od ovog trenutka sledovanje vode se smanjuje! Davaće se samo onoliko koliko se daje kad se maršira kroz pustinju. A tu svako mora biti svoj sopstveni gospodar i trošiti onoliko koliko mu pripada. Jeste li razumeli?

— Jesmo, ser! — odjeknu složno iz svih grla iza stena.

— Brente, gde su sada?

— Rastojanje između njih i nas sada iznosi samo jednu milju! — čuo se poručnikov glas.

Bravo podiže ruku uvis.

— Puške napuniti i otkočiti ih! — komandovao je on.

Zatvarači oružja škljocnuše.

Bravo uperi svoj pogled preko stena.

— Redfilde, jeste li spremni? — upita pukovnik.

— Jesam, ser! — doviknu regrut i podiže se iza jedne stene.

— Dobro! Lezi dole!

Vojnik je to smesta poslušao.

— Rastojanje je sada pet stotina, ser! — doviknu Brent.

Bravo se nasmeja.

— Onda ćemo Indijancima pokazati kakvu smo im gadnu čorbu skuvali ovde u stenama — prosikta on.

Pukovnik se uputi prema vojniku kome je bio dao svoj „karabin“.

Uskoro se začuo topot konjskih kopita. Vetar je vitlao čitave oblake prašine iznad brežuljaka. Zemlja kao da se zatresla kad su se ratnici pojavili.

Indijanci su osmotrili stenovito predeo. Nešto kao da im je bilo sumnjivo. Ali, momci su ležali u zaklonima i crvenokošci nisu mogli da ih prime, a konji su bili sakriveni i s ove strane se nisu mogli videti.

Ratnici su sledili tragove patrole. Kretali su se lagano prema koritu Berou Krika.

Uskoro su ipak ugledali konje vojnika.

— Plotunom, pali! — grmnu Bravo istog trenutka.

Prasnuše pucnji iz preko trideset „karabina“.

— Isprazni i pali! — komandovao je pukovnik ponovo.

Plotuni naterаше skoro sve Indijance da se povuku u isušeno korito Barou Krika. Vojnici druge i treće grupe sada ih nisu mogli da vide.

Iz korita potoka podiže se prašina i prekri pogođane Indijance i konje.

Jedino su još Brent i njegovi ljudi pucali.

Bravo skoči s puškom u rukama.

— Treća grupa za mnom! — naredi on i potrčа napred.

Ljudi ustadoše i krenuše za njim. Trčao je sve do korita potoka i tamo klekao. Levo i desno od njega ljudi se baciše na zemlju i nastaviše da pucaju na Indijance koje je, izgleda, uhvatila panika i u neredu su bežali u galopu kroz korito potoka prema istoku i zapadu.

Bravo ustade.

I vojnici skočiše.

Neki mali, mršav momak preteći je mahao „karabinom“.

— Pobedili smo ih! — vikao je on. — Oni beže! Mi smo pobedili!

Bravo se uputi prema Blumu, koji je stajao pored jednog upucanog ratnika.

— Ali, ovo nisu Apači — reče narednik vrteći glavom kad je Bravo stao pored njega.

— To su verovatno Pajute — reče Bravo kome je ta misao pala na pamet još onog trenutka kada je prvi put ugledao Indijance ratnike.

— Znači onda nisu prošli pored našeg utvrđenja prema srednjoj Arizoni — zaključio narednik. — Oni mora da su ovamo došli preko Kolorada.

Bravo potvrdno klimnu glavom.

— Neka Brent siđe dole! — doviknu on. — Uzjašite konje, pa ćemo krenuti za Indijancima, koji su se uputili prema Elk Fajeru.

Narednik stade mirno i pozdravi.

Nekoliko minuta kasnije polueskadron je u kasu krenuo kroz suvo korito Barou Krika i u dva reda odjahao prema istoku.

Nisu uspeli da stignu Indijance.

Četiri sata kasnije stigli su do nekadašnje agencije Indijanaca, koja je kasnije bila pretvorena u ranč, pošto se sa crvenokošcima više nije trgovalo, jer ih je granična konjica oterala u Jutah u rezervate i tu su bili izolovani kao u nekom zatvoru.

Dan se bližio kraju.

Od nekadašnje agencije ostale su samo ruševine.

— Bivak! — naredi Bravo. — Onamo pored potoka.

V

Šejn je dahtao i rukom trljao sebi vrat. Bio je oboren na zemlju. To je odmah znao. Ali, zašto i kako, to nije mogao da shvati, ma koliko se trudio da se toga seti.

Šta se, do đavola, desilo?

Okrenuo se na leđa i pomislio da sanja.

Žena ispred njega bila je lepa kao anđeo. Ali, zaboga, pa to nije Ami, jer Ami ima crnu kosu, a ovaj anđeo bio je plav. Lepo lice uokvireno zlatnom bujnom kosom koja je dopirala do ženinih ramena, kao da se smeškalo.

— Gde se ja to nalazim? — promrmlja Šejn.

— U Elk Fajeru — odgovori ona.

Zapadnjak je zbunjeno treptao očima. Nešto mu nije bilo jasno. Očekivao je da će se naći u paklu. A, šta je sad ovo?

Ko može biti ta žena? Samo kao kroz san se sećao da je negde video. Samo gde!

— Da li vam je sada bolje? — upita ona.

Zapadnjak je pogleda. Ali, ona mu se nije osmehnula. Nije ni trepnula.

— Ko si ti?

— Šejn!

— Odakle si?

— Ja sam iz naselja. To sam već objasnio maskiranom Pajuti.

— Iz kog naselja?

Lepo pitanje! Ali nije bilo jednostavno. Pogotovu za Šejna koji nije znao čak ni ime naselja.

— Šta to sada treba da znači? — upita on ljutito. — U kakav sam sos ja ovde upao?

Pokušao je da ustane, ali je ubrzo uvideo da leži vezan na nekom poljskom krevetu.

— Šta ti zaboga radiš ovde devojkco sa tvojim ljudima? To bih stvarno hteo da saznam. Ko, do đavola, može sebi dozvoliti takav luksuz da nas bez ikakvog razloga napadne? Da li su to bili Indijanci ili vi?

— Hoću da mi odgovorite, odakle ste? — reče ona i namršti se.

— Gde je žena s kojom sam putovao? — upita Šejn, pokušavajući da skrene razgovor i ne odgovori na pitanje koje plava žena uporno postavlja.

— Ona je dobro. Za nju ne treba da brineš. Ali, ako ne propevaš njoj će se desiti nešto strašno.

— Hteo sam da menjam svoju kuću! Za njenu. Svakog konja i svaku kozu. Optužicu tebe i tvoje bandite. Ne pokušavaj da nađeš neki izgovor. Video sam te u naselju, madam.

Otvorila je vrata.

— Peperde! — viknu ona.

Okrenula se ponovo prema Zapadnjaku, prekrstila ruke na grudima i naslonila se na zid.

Na sebi se imala farmerice i svetloplavu svilenu bluzu s dugačkim rukavima zakopčanu do samog vrata, a preko nje crnu jaknu od teleće kože. Izgledala je lepo. Elegantna, privlačna žena.

Neki krupan čovek širokih ramena ušao je u prostoriju. Grube crte lica bile su urezane u njegovo lice preplanulo od sunca. Ličio je na drvoseču. Ali, da li u ovom kraju ima drveća koje treba da se seče! Njegova crna kosa razdeljena i zabačena unazad. Jak miris zapahnuo je Šejna kad je prišao krevetu. Imao je sive, prodorne oči.

Zapadnjak primeti da su njegove ruke bile mekane i briž-

ljivo negovane. Taj nikad u svom životu nije uzeo sekiru u ruke, sigurno.

— Neće da govori, zar ne? — upita čovek.

— Nešto samo malo je rekao — odvrati plavuša. — U stvari, rekao je samo svoje ime. Šejn!

— Šejn! — ponovi čovek podrugljivo i odmeri Zapadnjaka od glave do pete. — Umreću od smeha. Kako si se setio tog imena? Valjda hoćeš da nas zaplašiš, zar ne?

Smejao se zadovoljno. Taj nitkov. A, onda se iznenada nagnuo napred i zabio nekoliko puta Zapadnjaku pesnice u stomak.

Šejn nije mogao ni da se saviye niti da se prevrne u stranu. Bespomoćno je gledao kako ga čovek udara. Pred njegovim očima su već počeli da se stvaraju raznobojni kolutovi kada se žena oglasila.

— Dosta je, Peperde! Nemoj ga ubiti.

Nije ni trepnula kad je prišla krevetu.

— Hoćeš li sada da otvoriš usta? — ciknu ona.

— To sve vreme i činim — reče Zapadnjak stenjući.

Peperd se bio povukao unazad i trljao svoje ruke. Besno je ponovo krenuo napred i blago odgurnuo plavušu da bi još jednom sredi Zapadnjaka. Ali, ona ga zadrža.

— Odakle si došao? Ko te je poslao ovamo? — upita ona.

— Ko? — dahtao je Šejn. — Niko. Ja radim uvek samo za sebe.

— Žena sa ranča nalazi se sada u susednoj sobi. Rekla nam je da te je upoznala samo pre tri dana. Hteo si da napiješ konja na njenom bunaru.

— Moj bunar još nije gotov. Kupio sam kuću tek pre nekoliko dana. Mi smo susedi.

— Dovedi devojk! — naredi ona Peperdu.

Zapadnjak se umorno osmehnu kad se Ami pojavila. Plašljivo je zastala na vratima.

— Kako se zove tvoj sused? — upita plavuša.

— Piken, ili Pikens — odgovori Ami.

Plavuša pokaza rukom prema Šejnu.

— Je li to on?

— Nije!

Plavuša pogleda Šejna pakosno i prvi put se nasmeja.

— Ja sam kupio imanje od tog Pikensa! — tvrdio je Zapadnjak. Odlučio je da ostane pri toj priči. Naravno da on nije ni slutio da će plavuša narediti da ga odmah likvidiraju ako uspe da je ubedi da je to istina. Jer, time bi on postao sporedna ličnost za nju kojoj ne treba pokloniti nimalo pažnju.

Pogledala je radoznalo u Ami.

— Sa ljudima iz naselja imala sam jako malo zajedničkog i retko sam pričala s njima.

— Taj momak je lažov! — viknu Peperd. — Možda je on taj Pipen ili Pikens, ali nikako nije Šejn. Među njegovim stvarima nismo našli zvezdu.

— Dakle, ko si ti? — upita plavuša oštro.

— Već sam rekao.

— Peperd će te ponovo preuzeti! — opomenu ga plavuša.

— A, ko bih mogao biti ja, šta vi kažete?

— Mislim da bi trebalo istinski da ga sredim! — reżao je Peperd.

Plavuša odmahnu rukom.

— Ja mislim da si ti iz Maršal-biroa Sjedinjenih Država u Feniksu.

— Znači, vi se mene plašite, zar ne? — upita Zapadnjak i isceri se.

Ona se nije obradovala njegovom odgovoru.

— Sredi nju, Peperde! — reče ona grubo i pokaza rukom prema Ami, koja je uplašeno gledala u plavušu.

— Odmah ovde? — upita Peperd.

— U susednoj sobi! Ali, ostavi vrata otvorena! — naredi plavuša, osmehnuvši se pakosno.

Ami se trže uplašeno. Pokušala je da pobegne, ali taj nitkov je sustigao u samo dva koraka. Zgrabio je i izgurao iz sobe.

Ami je plakala.

— Ne! — cvilila je ona. — Molim te ne! Nemoj!

Plavuša je odmerila hladnim pogledom Šejna.

— U redu! — reče on piskavim glasom. — Ja sam iz Maršal-biroa u Feniksu. Šta još hoćete da saznate?

Otišla je do vrata i doviknula.

— Dovoljno je, Peperde!

Ami se više nije čula. Plavuša zatvori vrata za sobom. Prišla je krevetu i prekrstila ruke.

— Oni svakako nisu slepi — tvrdio je Zapadnjak. Mada, u stvari, Maršal-biroom u Feniksu nije imao nikakve veze. On je dobio zadatak od Sedme brigade da odjaše u Nevadu i da tamo u Las Vegasu i Renou sredi neke stvari.

— Momci u Feniksu sigurno misle da su Pajute koji se ovde nalaze ustvari Apači. Ali, do njihovih ušiju je svakako doprla i vest da su u tu igru umešali prste i beli ljudi.

— I ti si, znači, došao do tog zaključka?

— Tačno!

Odahnula je s olakšanjem. Spustila je ruke i koračala tamo-amo.

— Moraćemo da te ubijemo! — reče ona kada se zaustavila ispred njega. — Mislim da ti je to sasvim jasno.

— Ne bih vam to preporučio, mađam — gundac je Šejn. — Ako momci u Feniksu ne dobiju vesti o meni, ubrzo će po-

slati nekog drugog ovamo. Ali, možda će u tom slučaju biti njih više. Dva-tri, ili pak dvanaestak.

Posmatrala ga je izvesno vreme, a zatim se ponovo osmehnula.

— Kad bismo te sada oslobodili, šta bi ti javio? — upita ona.

— Šta bih javio? Da je u pitanju srebro, da Pajute ovde haraju samo zato da bi se zemlja jeftino prodala i da si ti ta osoba, Ledi Fortuna, koja stoji iza svega. Da li bi bilo dobro, ili ti misliš drukčije?

— Ali, ti nisi slobodan!

— Tačno! — odvrati Zapadnjak brzo. — Verovatno ćete me brzo likvidirati, ali uskoro će doći drugi. Ako dođu njih dvojica ili trojica, tvoji ljudi će ih upucati, ali ako ih dođe više, onda ti nema spasa, ledi Fortuna. U svakom slučaju ti si izgleda ledi kojoj se loše piše.

Gledala ga je uporno.

— Siguran si u to? — upita ona i sevnu očima.

Zapadnjak se osmehnu.

— Poslaću izveštaj u Feniks da sam ovde primetio sam crvenokošce, a od belih ljudi nema ni traga ni glasa. U tom slučaju stvar uzima u svoje ruke armija, a dok oni stignu ovamo, za ime boga, ti ćeš ovde sve da središ u tvoju korist. Je li to neki predlog koji možeš prihvatiti?

Osmehnula se, ali nadmeno.

— Razmišljaš brzo!

— Razmišljam, pre svega, o tome da ne bi trebalo da se prodam tako jeftino!

— To ćeš uraditi zato da bi spasao svoj život!

— Ne, nego za deset hiljada dolara!

Ona je pokazala palcem desne ruke preko ramena.

— I, za Ami, zar ne? — upita.

— Šta će mi ona?

Njene lepe oči se suziše.

— Ti je voliš!

— Naravno! Ja volim sve žene.

— Onda, znači Peperd može da nastavi! — ciknu ona i okrete se vratima.

— A kakve veze ima Ami sa svim ovim stvarima?

Probola ga je ostrim pogledom.

— Mene nećeš uspeti da namagarčiš, Šejne! — viknu ona besno. — Zar ti to nije jasno? Ti vrediš deset hiljada?

— Onda moram tražiti dvadeset hiljada. Ja ipak ne mogu da ostanem praznih šaka. Šta misliš, da prodam svoje pošteno ime bez ikakve naknade? Ne, draga moja. Hoću da vidim novac. Mislim da Ami nije sirotica, ali ja ću nestati u vidu lastinog repa iz cele ove gužve ako se ispune uslovi koje

ja postavljam. Samo od ljubavi se ne može živeti, to je odavno poznato svima.

Odjednom se u njenim rukama stvorio nož.

— Dogovoreno! — ciknu ona. — Dobićeš deset hiljada. Ali, tek pošto sve bude gotovo. Pre toga nećeš imati priliku da vidiš Ami. Nemoj se šaliti. Peperd je jedan divlji momak. On stvarno luduje za takvim ženama i ja ću tog krvoločnog psa pustiti sa lanca čim vidim da igraš na pogrešnu kartu.

Njen nož zari se munjevino u uže kojim je bio vezan.

Zapadnjak se podiže na laktove. Spustio je noge sa poljskog kreveta i protrljao svoje zglavke da bi krv ponovo počela da cirkuliše.

Da li je bila svesna toga što je uradila? Svakako joj nije bilo jasno kakvog opasnog čoveka je oslobodila veza. Samo jedan jedini korak bio mu je dovoljan da skoči i savlada je. Njen nož, koji je još uvek držala u ruci i „kolt“ koji je tako duboko nosila u opasaču kao neki revolveraš, nisu uplašili visokog čoveka.

Ali, on to nije hteo. Želeo je da sazna od nje još više. To je bilo ono najvažnije.

— Da li si ti sigurna u tog Peperda? — upita on.

Osmehnula se i okrenula se prema vratima.

— Ti ćeš ubrzo dobiti papir i pisaljku — objasnila mu je ona. — Poslaćeš izveštaj u Feniks. Jedan od mojih momaka odneće pismo u Preskot i predaće ga u poštu. Pozovi me kad budeš završio. Hoću da pročitam šta si napisao.

— A, gde smo mi to u stvari? — upita Zapadnjak.

Njegov brzi pogled kroz prozor nije mogao da mu pomogne da odredi bar približno mesto u kome se nalazio.

Ugledao je štalu, šupu i neko gusto žbunje.

— Ovo je Elk Fajer! — odgovori ona. — Nemoj se udaljavati iz kuće. Najbolje bi bilo da ostaneš u ovoj sobi gde si sada. Poslaću ti Dela. On će ti sve objasniti. I, ne zaboravi Ami! A, takođe misli i na Peperda. On čuva Ami, i to dan i noć.

VI

Del je bio čovek od oko četrdeset godina. Izgledao je kao neki traper. Njegovo odelo od kože sa resama bilo je prilično otrcano. Imao je usko izduženo lice sa velikim orlovskim nosom. I, ostavljao je utisak opasnog čoveka s kim nema šale. Jedan jedini pogled u njegove oči uverio je Zapadnjaka da je to čovek preke naravi, brutalan i sklon nasilju.

On je doneo Zapadnjaku hartiju, pero i mastilo.

— Napiši ono što treba da napišeš i zovi me kad budeš gotov — reče on i podiže obrve. — Ja se zovem Del. Za sve što ti bude potrebno, obraćaj se meni. Jednostavno kucni u zid. Ja sam u susednoj sobi.

— Ako je već tako, onda bih ja hteo da pitam gde je Ami?

— Zašto? — upita Del rasejano i stavi stvari pored Šejna na krevet.

Međutim, pošto je za sobom bio zatvorio vrata Zapadnjak je prešao u napad. Uhvatio ga je munjevito za ruke i gurnuo ga, tako da je Del pao na krevet. Zatim ga je snažno tresnuo stolicom koja je stajala pored stola.

Čovek se opružio koliko je dug preko kreveta i više se nije micao.

Šejn mu uze revolver i vrati stolicu na njeno mesto.

Prišao je vratima i oslušnuo. Pošto ništa nije čuo otvorio je, ali samo malo. Ipak, ugledao je vrata koja su vodila prema ulici. Kuća u kojoj se nalazio, bila je u centru Elk Fajera, naselja koje je u poslednje dve godine izraslo u grad.

Polako je izašao u hodnik.

Pred njim se nalazilo nekoliko vrata. Napred su stepenice vodile na sprat.

Prešao je na drugu stranu hodnika i stavio ruku na kvaku onih vrata iza kojih je pretpostavljao da se nalazi Ami.

Okrenuo se levo i desno i oslušnuo. Čuli su se neki glasovi. Ali, Zapadnjak nije imao drugog izbora. Vremena je bilo jako malo.

Gurnuo je brzo vrata i stao na prag sa revolverom u ruci.

Ami je sedela iza stola. Peperd je ležao na jednoj sofi s nogama na maloj stolici. Pored prozora nalazio se neki čovek koga Šejn nije poznavao.

Obojica se brzo okrenuše prema vratima i za trenutak su ukočeno gledali čoveka sa revolverom u ruci. Ami je gledala u Šejna kao da je on neko priviđenje.

Zapadnjak uđe unutra i zatvori vrata za sobom.

Peperd je za trenutak hteo da skoči da bi zgrabio Ami. To se jasno videlo po njegovim pokretima. Ali, on nije sedeo, nego ležao i izgleda da se toga prisetio, pa se ponovo spustio na sofu. Dok bi uspeo da ustane, Zapadnjak je mogao bar tri puta da ga upuca.

Čovek pored prozora izgleda da se nije ni setio da bi mogao Ami da upotrebi kao taoca. Čim je ugledao „kolt” u Šejnovim rukama, istog trenutka je podigao ruke uvis.

Ami ustade.

Zapadnjak joj mahnu. Ona prođe s druge strane stola, jer je Peperd vrebao kao panter koji će svakog trenutka skočiti na svoju žrtvu.

— Ne mrdaj! — viknu Zapadnjak oštro. — Nijednog trenutka neću oklevati da pritisnem obarač! Zato, pamet u glavu. Tek kada se nađemo na ulici, vi možete da se pokrenete.

Međutim, Peperd je ipak reskirao. Iznenada je nogom gurnuo stolicu na kojoj je Ami dotad sedela i bacio se munjevito u stranu.

Zapadnjak je pritisnuo obarač. Prasnu pucanj. Ali, pro-mašio je. Taj Peperd je bio stvarno jako brz.

Od udarca stolice Ami je pala.

Peperd se otkotrljao iza fotelje.

— Ostani da ležiš, Ami! — viknu Šejn.

Čovek pored prozora odmah je potegao revolver. Ali, Zapadnjakova kugla ga je baš tog trenutka pogodila. Sručio se kao klada na patos i tu ostao nepomičan.

Šejn to nije gledao. Po drugi put je ciljao u Peperda koji je takođe u međuvremenu uspeo da izvadi revolver i pritisne obarač. Međutim, njegovo oružje je prasnulo onog trenutka kad ga je sustigla Zapadnjakova kugla. Pao je i ostao nepokretan.

Pucnji su uzbunili celu kuću, kako se učinilo Šejnu. Prozor prostorije u kojoj su se nalazili bio je okrenut prema dvorištu. Dok je desnom rukom pomagao Ami da ustane, levom je bacio stolicu u pravcu prozora.

Staklo je prasnulo. Odjednom je u celoj kući nastala tutnjava i galama.

Zapadnjak uhvati Ami za ruku i povuče je prema prozoru.

„Koltom” je uklonio ostatke stakla na prozoru i pomogao ženi da se provuče i izađe napolje.

U trenutku kad je on hteo da skoči kroz prozor otvorila su se vrata. Zapadnjakova kugla opomenu čoveka da se mora povući natrag u hodnik.

Zapadnjak se brzo provuče kroz prozor. Ami je uplašeno stajala pored zida. Šejn mahnu rukom prema šupi. Oboje su potrčali tamo što su brže mogli.

Visoki čovek opsova glasno. S obe strane kuće pojaviše se ljudi i otvoriše vatru na njih. I sa gornjeg sprata odjeknuše pucnji. Šejn povuče Ami u uzan prostor između štale i šupe u nadi da će na drugom kraju prolaza ugledati kuće i ljude. Ali, pred njihovim pogledima pukla je ravnica. Kuća se očigledno nalazila negde na kraju Elk Fajera.

Zapadnjak je ipak hteo da nastavi da trči, ali ga Ami zadržao. Stegla je njegovu ruku.

— Nemoj, Šejne! — viknu ona dahćući. — Indijanci su opkolili grad i uskoro treba da ga napadnu!

Pucnji su neprekidno praštali. Olovo je zviždalo oko Šejnovih ušiju kao zreli grašak iz ljuske. Sagnuo se što je više mogao. Tek tada mu je bilo jasno da je odabrao proketo nepo-

voljan trenuak za bekstvo. Jer, u očekivanju napada Indijana-
ca ljudi te plave žene su bili spremni da Pajutama omoguće
prolaz u mali grad i pomognu im da njihov napad uspe.

Za tren oka Šejn je sa Ami bio opkoljen sa svih strana.

Besno je povukao vrata šupe i brzo gurnuo Ami unutra.

Šupa je bila sagrađena od drveta i nije imala prozore.
Zapadnjak je sa ženom čučao unutra kao miš sateran u rupu
iz koje nema izlaza.

Vrata je ostavio otvorena i stao u zaklon iza levog stuba
na vratima. Njegova jedina nada bilo je to da Elk Fajer ima
šerifa i da će taj čovek sa nekoliko svojih momaka doći ovamo
da sazna zašto se puca.

Na sve strane je tutnjalo i praskalo. Šupa je bila obasuta
pucnjima sa svih strana. Ljudi plave žene upućivali su hice
nasumce u nadi da će neka zalutala kugla probiti daske kojima
je bila ograđena šupa i pogoditi Zapadnjaka.

Jedna grupa pokušala je da se probije do vrata, dok su
ih ostali štitili besomučno, šaljući olovne kugle prema ulazu u
šupu da bi Šejna prikovali za tlo.

Zapadnjak je oborio dvojicu i ostali su se povukli cvileći
kao išibano pseto.

Prošlo je još nekoliko sekundi i gle, pucnjava odjednom
prestade.

Zapadnjak se sagnuo i napunio „kolt“.

Nastala je preteća tišina.

— Šejne! — dreknu neko. — Izlazi napolje i predaj se!
Nemaš nikakvih izgleda!

Zapadnjak se osvrnuo unaokolo.

Prašina i dim nastao od baruta bili su ispunili prostoriju.
Međutim, zidovi su odoleli olovnim kuglama.

Visoki čovek imao je još dosta municije, i ako je neko že-
leo da ga istera iz ove mišje rupe moraće to da učini samo kroz
vrata.

— Dođite da me oterate odavde! — odvrati Zapadnjak.

Ami steže svojim prstima njegovo rame.

— Ali zaboga, Šejne! — stenjala je ona u očajanju. — Neće
proći ni dva ili tri sata i Indijanci će napasti ovo mesto, a
ovi banditi će im u tome pomagati. Kuda ćemo onda mi?

Zapadnjak pogleda napolje.

Ispred vrata šupe na dosta pristojnom rastojanju ljudi su
zauzeli dobre zaklone i nisu se usudili da podignu glavu.

— Dođite i vodite me! — viknu on.

Ponovo je zavládala tišina.

On se uspravio iza stuba i osmotrio okolo. I Ami je ustala.
Pripila se uz njega. Toplota i obline njenog tela dali su mu
novu snagu.

Napolju se niko nije pokrenuo.

Možda ipak u ovom gradu postoji šerif koji sada sa svojim pomoćnicima dolazi ovamo, a ljudi plavuše se zavlače u mišje rupe.

Začuo je neko krckanje iza sebe. Odmah je znao šta to znači. Dim je počeo da prodire između otvora među daskama. Zapalili su šupu da bi ga isterali na čistinu.

Kad je ponovo pogledao plavuša je već stajala ispred vrata šupe. Nije bila udaljena ni četiri koraka od mesta gde je Šejn stajao.

— Šejne! — ciknu ona. — Predaj se! Pored tebe je Ami. Misli i na nju.

Pogledao je Ami. U njenim očima ogledao se strah. Već je počela da kašlje od dima koji je sve više i više prodirao unutra.

Šejn je pognuo glavu i bacio revolver kroz vrata. Izašao je napolje. Ami je išla pored njega.

Plamen je već uveliko bio zahvatio šupu i crveni jezičci visoko su se uzdizali prema nebu.

— Napiši izveštaj Maršal-birou! — zahtevala je plavuša. — Ili ću narediti da te upucaju kao prerijskog zeca, razumeš?

Šejn je shvatio da je to povoljna prilika da se nešto uradi. Đavolski opasno, ali drugog izlaza izgleda nema.

Gurnuo je munjevito Ami napred tako da su se dve žene žestoko sudarile i obe pale. On se hitro bacio na zemlju i zgrabio revolver.

S oružjem u ruci otkotrljao se brzo do žena i pritisnuo cev „kolta” na slepoočnicu plavuše koja se ukočila od straha i otvorila zapanjeno usta.

Ami izvuče revolver plavuši iz futrole.

Zapadnjak je reagovao munjevito. Zgrabio je plavušu i uspravio se s njom.

Njeni ljudi su jedva uspeli da ispruže vratove i podignu glave.

— Ostanite tamo gde se sada nalazite! — grmnu Zapadnjak. Njegov glas bio je oštar i nije dozvoljavao nikakvo protivljenje. Dao je znak Ami da beži. Ona je poslušala, a i on je sa plavušom krenuo za njom. Njegova leva ruka bila je čvrsto obavijena oko struka plavuše.

Ljudi su tek sada došli k sebi. Ustali su i pojavili se iza zaklona. Bilo ih je više od deset. Ali, Šejn je uspeo da ih iznenadi. Nijedan od njih nije se usudio da puca, iz straha da ne povredi plavušu.

Šupa je gorela. Crni oblak dima nadvio se iznad plamena koji je suktao prema nebu.

Zapadnjak je žurio prema ulici. Znao je da mu je ostalo još samo nekoliko sekundi, dok se ljudi plavuše povrate od iznenađenja. Njegova leđa bila su izvanredna meta za upucava-

nje, a tu je bila još i Ami koja je trčala ispred njega i plavuše na samo dva koraka.

Plavuša je pokušala da se oslobodi Šejnovog zagrljaja. Odupirala se i nije htela da korača. Ali, Šejn je jednostavno podigao i poneo. Bila je laka kao perće.

U tom trenutku već prasnuse pucnji. Ljudi su nišani li Ami.

Ami se baci prema zidu kuće. Dva metka zviznuše iznad njene glave.

Zapadnjak leže na zemlju pored nje. Plavušu je okrenuo ispred sebe u pravcu odakle su dolazili pucnji.

Sada je mogao da vidi ulicu. Ali, tamo nadaleko nije primetio ni jednog jedinog čoveka.

Zapadnjak opsova. Izgleda da u Ell Fajeru, ipak, nema šerifa.

Ami ustade. Šejn je gurnu iza sebe.

— Ako ne prestanu da pucaju, nemam drugog izbora! — viknu on i pritisnu još jače revolver u rebra plavuši.

Nije odgovorila ništa.

— Dva konja i puštam te! — nastavi on. — Ali, brzo! Kaži to tvojim ljudima!

Na strani gde se nalazio zabat kuće postojao je samo jedan prozor na gornjem spratu. Bio je tako mali da je jedino glavu čovek mogao da promoli kroz njega.

Neki stari čovek je pogledao kroz njega. Hteo je da puca na Zapadnjaka, ali je ipak odustao, jer se bojao da će povrediti plavušu.

Okrenuo je pušku i proturio je kroz prozor. Zatim je na nišanio i bacio je na Šejna kao da je to koplje.

I, taj nitkov je pogodio.

Šejn povuče plavušu sa sobom na zemlju. Ona je uplašeno kriknula. Ami je u čudu posmatrala šta se dešava, Revolver je ispao iz njene ruke.

VII

Pukovnik Bravo izvadi svoju sablju iz korica. U njegovoj desnoj ruci nalazio se teški vojnički revolver.

Stotinak ratnika Indijanaca, kao da su iz zemlje iznikli, odjednom se pojaviše na brdu. A, zatim se kao proletnja oluja sručiše na ravnici.

— Kružna odbrana! — odjeknu glas pukovnika. — Konje u sredinu, a zastavu ovamo kod mene.

Naredba odjeknu. Kaplar pritrča sa zastavom i zabode koplje pored pukovnika.

Bravo se okrete na sve strane.

— Trubač!

Rog se vnu na suncu i dolinom odjeknu znak za napad granične konjice Sjedinjenih Država.

Bravo pokaza rukom prema razbacanim stenama unaokolo.

— U zaklon! — komandova on. — Smestite se, a zatim ih pustite da dođu bliže.

Brent priđe pukovniku. Njegovo mladalačko lice bilo je orošeno graškama znoja.

— Ali, evo ih dolaze i sa suprotne strane, ser! Iza naših leđa.

Bravo steže pesnice.

— Drugog izlaza nemamo — reče Bravo mirno. — Krenite smesta onamo i komandujte ljudima koji se nalaze iza konja, poručniče! I, teško vama ako tu braću pustite da prođu ovamo.

Visoki poručnik je pozdravio.

— Razumem, ser! — odjeknu njegov glas.

Napad je došao istovremeno sa svih strana. Bravo je komandovao da se ispali nekoliko plotuna. Ali, ubrzo je štektnje karabina zaglušilo svakog ko se našao u ovom paklu i ništa se više nije moglo raspoznati.

Prašina je prekrila položaj tridesetak graničara koji su se sada borili protiv Indijanaca koji su koristili puške, revolvare, a zasipali su omrznute plave uniforme i strelama, ratnim sekirama i kopijima.

Ratnici Indijanaca padali su sa mustanga. I mnogi konji su ostali da leže na zemlji, ali Pajute su se sve više i više približavali položaju gde su se nalazili graničari.

Oblak prašine koji se podizao od mnogobrojnih kopita konja i baruta iz cevi oružja postajao je sve gušći i ubrzo se skoro ništa nije moglo raspoznati.

Ranjenje i mrtve njihovi drugovi su brzo iznosili sa položaja. Ali, ubrzo je položaj graničara bio kritičan. Indijanaca je bilo jako mnogo i prilazili su sve bliže, tako da skoro niko više nije mogao da napusti svoj položaj, a da se ne izloži opasnosti da i sam ne bude pogođen.

Ratni poklič Pajuta, krici pogođenih ratnika i graničara i prodorno njištanje ranjenih mustanga odjekivali su kroz pucnjavu oružja.

Pajute su krug za krugom smanjivali rastojanje oko položaja granične konjice koja se povlačila i pokušavala da zatvori prolaze kroz koje bi Indijanci mogli da prođu. U očajanju, momci su sve češće pogledali prema istoku. Elk Fajer bio je udaljen jedva pet milja. Dve ili čak tri stotine ljudi bilo je u tom naselju koji su mogli da se bore. A, u svakom slučaju

morali su čuti da je ovde zagustilo. Ali, pomoć nije dolazila ni sa jedne strane.

A onda su se odjednom tridesetak ili više ratnika prestrojili pravo na položaj graničara. Ostali su krenuli za njima.

Trubač je odsvirao opasnost, kako bi opomenuo i poslednjeg čoveka, da je došao trenutak odluke.

Sa „karabinom“ u ruci Bravo je pojurio prema ugroženom mestu. I Brent je potrčao za njim. Sa sobom je poveo još trojicu momaka da bi pomogli da se na tom opasnom mestu zaustave Indijanci.

Komonde više nije bilo. Vatra je dogorela do nokata. Ili ti mene ili ja tebe. Tako se mogla nazvati ova sadašnja igra.

Regnuti su shvatili da moraju da pucaju brzo i da pogađaju precizno.

Vrh klina bio je zasut žestokom vatrom. Pogođeni ratnici padali su u prašinu. Sami, ili zajedno sa svojim konjima. Formacija je bila razbijena.

Gusti oblak prašine lebdeo je iznad predela gde se vodila bitka.

Indijanci su za tren oka formirali novi klin i napali vojnike na isti način kao prethodnog puta.

Sada je klin crvenokožaca uspeo da se probije napred. Borba se ponovo rasplamsala.

Ratni poklič Pajuta postajao je sve glasniji. Klin ratnika razdvojio je polueskadron na dva dela između kojih je protutnjala velika grupa Indijanaca. Kad je i poslednji konjanik prošao krug graničara se ponovo sastavio.

Vojskovođa crvenokožaca je odustao od daljeg napada. Indijanci su u manjim ili većim grupama u kasu jurili prema vrhu brda i ubrzo su nestali zajedno sa konjima graničara koje su povelili sa sobom.

— Prekini paljbu! — komandovao je Bravo.

Nastade tišina.

Čak i teški ranjenici nisu više vikali od bola. Jedino je još topot kopita mustanga odjekivao u daljini iza brda.

Pukovnik Bravo je obišao položaj sa poručnikom Brentom. Izgleda da je ostalo još samo petnaestak ljudi sposobnih za borbu.

— Vojnik koji nosi golubove, napred! — viknu Bravo. — pripremiti sve za sahranu palih momaka.

Brent je zbunjeno gledao u pukovnika.

— Pa, on je pao, ser! — objasni on. — A, golubovi su poleteli i Indijanci su ih pogazili.

— Onda sahranite pale momke — naredi Bravo namrštena lica. — Čim budete gotvi pokušaćemo da se probijemo do Elk Fajera.

— A, teški ranjenici, ser?

— Nosićemo ih na šatorskim krilima — reče Bravo odlučno. Gurnuo je sablju u korice. — Postavite gore na brdu stražu! Ostali pomozite da se sahrane pali vojnici.

Brent pozdravi.

Bravo je dao znak rukom ljudima i pokazao im mesto na kome treba da sahrane pale vojnike.

Oblak prašine polako se spuštao na zemlju. Sunce je već bilo krenulo silaznom putanjom prema zapadu.

Elk Fajer, to je bila nada za spas. Bravo je požurivao ljude. Uskoro je sve bilo gotovo.

Sahranili su vojnike bez počasnih plotuna. Bravo zabode koplje zastave u mekanu zemlju. Ma koliko da mu je zastava bila važna, sada je svaka ruka morala da pomogne kako bi se nosili ranjenici koji nisu mogli da hodaju.

— Ustaj! — naredi Bravo. — Diži ranjenike i napred!

Ljudi su ustali. Po četvorica nosili su ranjenike na šatorskim krilima ili ćebadima.

— Poručniče, povuci stražu i napred! — doviknu pukovnik. — Neka i oni pomognu. Jasno!

-- Razumem, ser! — reče Brent.

Ljudi su krenuli polako. Bravo stade u stranu i propusti kolonu.

— Do Elk Fajera ima pet milja. momci! — viknu on. — Moramo biti hrabri i uspećemo.

-- A šta ako je i Elk Fajer napadnut. ser? — upita Brent kad ga je pukovnik sačekao na kraju kolone.

Bravo se osvrnuo na sve strane i pokušao da proceni da li je neko od vojnika čuo ovo pitanje.

— Videćemo, Brente. Ostanite na začelju i pobrinite se da neko ne padne i zaostane za nama!

Brent je pozdravio.

— Razumem, ser!

— Mark bi već morao da stigne — reče Bravo i potapša poručnika po ramenu.

Krenuli su napred.

Ispred njih su četvorica vojnika nosili jednog teškog ranjenika. Dvoica su takođe bili ranjeni. Jedan je hramao. Metak ga je pogodio u nogu.

Bravo je prišao i zauzeo njegovo mesto.

Bio je to Redfild. Gledao je zbunjenc u pukovnika.

— Teško da ću moći da izdržim dugo, pukovniče — reče on.

— Samo ti nasloni ruku na moje rame i izdržićeš, jak si ti, Redfilde — pokušao je Bravo da ga ohrabri.

Što su dalje odmicali, Redfild je sve više pritiskao rame pukovnika. Išao je sve teže i teže, jer je izgubio mnogo krvi. Njegovo bradato lice bilo je bledo i orošeno graškama znoja. Teško se kretao pored svog pukovnika koji se trudio da mu olakša put.

— Pa, Redfilde — reče Bravo jednog trenutka — imamo još samo tri milje. — Stegni zube i napred!

— Da, ser! — došao je odgovor slabim glasom. — Razumem, ser!

Ali, Redfild je posle izvesnog vremena malaksao i pao.

— Grupa stoji! — viknu Bravo.

Podigao je Redfilda i prebacio ga preko svog ramena. Jednom rukom je uhvatio ivicu šatorskog krila i ponovo komandovao.

-- Diži! Napred!

Na šatorskom krilu ležao je kaplar Hendrik. Sigurno je već bio mrtav, ali to nije primetio ni pukovnik Bravo, a ni ostala trojica vojnika koji su ga nosili.

Nada da će se spasiti i strah od surove smrti terali su vojnike da marširaju dalje. Iscrpljeni i umorni, koračali su dalje, ali svoje ranjene drugove nisu hteli da ostave na milost i nemilost neprijatelju.

Odjednom prasnuše pucnji. To je bio znak za uzbunu.

— Indijanci dolaze! — kriknu neko i taj glas kao da je sledio krv u žilama umornih graničara.

— Stoji! — naredi Bravo i okrenu se nazad.

Njegovo lice je prebledelo. Ugledao je oblak prašine koji se sa brda spuštao u dolinu gde su se oni nalazili. Još samo tri milje delilo ih je od Elk Fajera, ali to nisu mogli da prevale tako brzo.

— Odnosite brzo ranjenike na jedno mesto! — naredi on.

Pustio je šatorsko krilo i polako smestio Redfilda na travu. Brent je brzo došao do njega.

— Indijanci hoće da nam onemoguće da stignemo u Elk Fajer

Bravo napuni „karabin“ i uperi pogled u pravcu Indijanaca koji su se sada već mogli raspoznati ispod oblaka prašine.

— To smo i očekivali — procedi on kroz zube. — S tim smo morali računati od samog početka kad smo krenuli. Dođite svi ovamo kod mene! Napunite „karabine“ i otkočite ih!

Čizme graničara su zveckale. Oni su uperili svoje poglede u pravcu napadača sa strahom, ali odlučni da se bore.

— Smestite se u zaklone i pustite ih da se približe! — naredi Bravo. — Trubač, ovde pored mene!

Vojnik hramajući stade pored pukovnika. Njegova truba blesnu na suncu i uskoro, kad je Bravo dao znak, odjeknuše prodorni tonovi ravnicom.

Indijanci su se približavali galopirajući.

Nije se čuo ratni poklič, niti pucanj. Samo je potmulu topot kopita odjekivao dolinom, isprekidan zvukom trube.

Bile su to dve grupe Indijanaca sa oko tridesetak ratnika. Poglavica Pajuta je izgleda bio siguran u svoju pobedu. Plave uniforme više nisu imali konje. Bilo je potrebno samo da ih ostave da iskrvare, i to će biti njihov kraj.

— Pustite ih da priđu još bliže! — viknu Bravo prodornim glasom.

Njegova mirnoća i hladnokrvnost ulivali su poverenje vojnicima.

VIII

Del opsova i uđe u sobu. Plava žena stajala je pored prozora. Odjek topota konjskih kopita je bio već prestao. Prašina se još uvek bila kao neki oblak nadvila iznad glavne ulice Elk Fajera.

— Šta sad ovo treba da znači? — upita plavuša. — Kuda zaboga sada jašu ti naoružani ljudi? Uostalom, zašto taj Klimento jednom već ne krene ovamo?

— Klimento se rve s jednom grupom graničara. — obavesti je čovek u kožnoj jakni sa resama i zabrinuto podiže obrve. — To je trajalo skoro ceo dan, kako sam ovog trenutka saznao. A, šezdesetak ljudi iz Elk Fajera jašu prema mestu gde se vojnici nalaze da bi im pritekli u pomoć. Čuju se pucnji.

Ona tresnu nogom o pod.

— Dele! — ciknu ona besno. — Imamo dosta dobro plaćenih momaka koji su stalno pored Klimenta. Njihov je zadatak da se brinu o tome da on i njegovi ratnici postupaju onako kako im mi naredimo.

Čovek potvrdno klimnu glavom.

— Klimento je trebalo da napadne grad — frktala je ona. — A, nema ga. Naši ljudi već dva sata uzaludno čekaju spremni.

— Ti ne poznaješ dobro crvenokošce — odvrati Del. — Oni, kad ugledaju plave uniforme graničara, u stanju su da budu razjareni kao bik kad ugleda crvenu maramu. Otkako je obavešten da su primećene plave uniforme, Klimento se izmenio. Oteli su graničarima konje, dosta njih su smaknuli ili ranili. a sada će srediti i preostale. Pre nego što i poslednji vojnik ne bude zabio nos u travu, mislim da se neće moći razumno razgovarati sa Klimentom.

— Kakvo je to odeljenje graničara, koliko imaju vojnika i odakle su nabasali ovamo?

— Skot mi je ispričao da ima nešto više od tridesetak ljudi. Meni se čini da oni mogu biti jedino iz Fort Juke. A, bojim se da će se moja pretpostavka uskoro i obistiniti i da ćemo se u to i uveriti.

— Da li znaš koliko je tačno ljudi odjahalo iz Elk Fajera? — upita plava žena.

— Svakako ne manje od šezdeset ljudi!

— Pa Klimento će ih srediti kao od šale. Možda je čak tako i bolje. Tih šezdeset ljudi nedostajaće gradu kad ratnici budu napali ovo gnezdo.

— Nije to nikako dobro — frknu Del. — To je šezdeset jačača, do zuba naoružanih i đavolski opasnih na oružju. Čini mi se da Okland nikako nije smeo to da dozvoli.

— Ali, Klimento ima preko dvesta ratnika! — usprotivi se plavuša.

Del odmahnu rukom i pokaza u pravcu prozora.

— Jesi li ti videla one momke tamo? — upita on. — Svakako od njih može upucati tucе Indianaca. To su sve opasni momci koji se ne boje ni boga ni đavola. Sigurno. Može nas zadesiti i to zlo da grad ne izgubi tih šezdeset ljudi, već će mu u pomoć stići i trideset vojnika u plavim uniformama. A sad bi svakako morao da se pojavi i Okland.

— Idem kod njega da vidim šta se to dešava — viknu ona besno. — Gde je Skot? Kada će se vratiti kod Klimenta?

— Skot je ovde, upravo se ponovo prurušuje u belog čoveka. A, Klimento će nam poslati glasnika kad bude sredio graničare i kad bude spreman za napad na grad.

Plavuša je stavila kapu na glavui izašla iz kuće koja se nalazila na kraju grada.

Na trgu je ušla u zgradu iznad čijeg ulaza je visila velika tabla s natpisom:

„J. R. OKLAND”.

Džes Okland bio je debeo čovek koji je imao oko pedeset godina. On nije bio samo trgovac stokom i trgovački posrednik, već je pre nekoliko godina izabran za sudiju i predsednika grada Elk Fajera.

— Ledi Fortuna, to ste vi! — uzviknu ona i osmehnu se.

Ustao je i galantno pružio ruku dami koja je ušla u njegovu kancelariju.

Žena je stisnutih usana pogledala debelog čoveka.

— Pajute nisu napale grad zato što su naišli na graničnu konjicu Sjedinjenih Država — viknu ona. — Kako si mogao da

dozvoliš da šezdesetak ljudi napusti grad i krene u pomoć vojnicima. Moji ljudi već satima čekaju da napad počne. A sada se grad priprema za odbranu, jer znaju šta ih očekuje.

Okland priđe pisacem stolu, oblače ga unaokolo i sede. Prekrstio je ruke i nagnuo se napred.

— Ledi Fortuna — počeo je on blago — ceo grad je stao na noge kad se čula ta paklena pucnjava zapačno od Elk Fajera. Ja nikako nisam mogao da sprecim te momke da odjasu i pomognu vojnicima. Budi mirna i malo sačekaj. Možda će Klimento srediti i graničare, a i jahače iz Elk Fajera.

Zena je cutala.

— Vidim da se ti bojiš da će se tih šezdeset jahača vratiti u grad još pre nego što padne noć, i to zajedno sa graničarima — nastavio je Okland. — Svako ovde već zna šta se sprema. Oni će postaviti stražare i Klimento više neće imati priliku da u grad upadne iznenada. Mi smo još od samog početka računali s tim da će stanovnici ovog mesta spavati mirno i ne sluteći da im je skuvana gadna čorba. Ali, sada je sve to otišlo do đavola.

— Naredićemo Klimenta da jaše na jug — ciknu ona besno. — U ovom slučaju neka napadne naselja koja se nalaze severno od Santa Marija River kanjona, a o Elk Fajeru černo se pobrinuti kasnije.

— Jedan čovek iz Maršal-biroa u Feniksu mi je tajno saopštio da će hitno biti postalo još više vojnika u našu oblast da proteraju Indijance.

Okland je počeo da ređa papire.

— Naredio sam svojim agentima da kupe svu zemlju koja se može dobiti južno od Barcu Krika. Ti ljudi su odjahali prema Santa Marija Riveru, gde ljudi zbog obala reke izgleda ne žele da prodaju svoju zemlju. Mislim da nama ovaj grad ovde i nije toliko važan. Klimento bi trebalo da preplaši ta naselja pored Santa Marija Rivera pre nego što ga armija otera direktno u pakao. Elk Fajer će kasnije sam po sebi prestati da živi.

— Najveće zalihe srebra nalaze se ovde — ciknu ona ljutito. — Koliko dugo misliš da čekaš da se počne sa iskopavanjem? Ja sam tu uložila suviše mnogo novca. Cena srebra stalno raste. Možemo da zaradimo ogromne sume novca.

— Strpi se malo, ledi Fortuna. Stanovnici Elk Fajera su već opomenuti. Tu stvarno nisam mogao ništa da učinim. Tako se desilo. Već su postavljene straže i Pajute više nemaju nikakvih izgleda. Pogrešan napad pokvario bi naš posao. Ako stanovnicima grada uspe da najure Indijance, onda će se oni u Elk Fajeru osećati sigurnijim nego ikad. Klimento bi trebalo da jaše prema jugu. Tamo za njega ima mnogo posla.

Žena uperi oštar pogled u njega. Na sebi je imao svetlosivu jaknu sa belom košuljom i žutom maramom. Ta žuta boja bila joj je odvratna.

— Kako si uspela da uhvatiš to njuškalo iz Maršal-biroa? — upita on posle izvesne pauze. — I, još nešto, zar nije bolje da se takvi opasni momci odmah likvidiraju. Čujem da si s njim imala dosta neprilika!

Ledi Fortuna ustade.

— Poslaćeš stotinak ljudi iz grada! — naredi ona oštro. — Neka jašu na sever.

— A, šta ti to nameravaš? — upita on zbunjeno.

Nije odgovorila. Prišla je vratima i okrnula se.

— Sav svoj novac uložila sam u ovaj posao — viknu ona ljutito. — Neka davo nosi sva ta naselja i zemlju pored Santa Marija Rivera. Najveća nalazišta srebra nalaze se ovde oko Elk Fajera. Klimento će sutra napasti grad. A posle toga neka sa svojim ratnicima krene prema Santa Marija Riveru i tamo napada naselja sve dok ga armija ne protera. Ja mislim da bi to bilo i najpametnije rešenje, jer mi ga se i bez toga moramo nekako osloboditi.

— Klimento neće napasti grad — odgovori on. — Ja mu nisam poslao oružje.

— Onda ćeš ga poslati noćas, a sutra naredi da stotinak ljudi izjašu iz grada.

Pogledala mu je oštro u oči.

— Ili će Elk Fajer dobiti novog predsednika — dodade ona.

— Ti mi pretiš?

— Ja naređujem, dragi moj i ti moraš da slušaš — reče ona razdraženo. — Drži se toga i neće ti se ništa dogoditi. Da li ti je sada jasno?

Gledac je zbunjeno. Ispružio je ruku prema njoj kao znak da još nešto hoće da kaže, ali ona je brzim koracima izašla iz kuće.

Na ulici je čula topot kopita. Neki jahači u galopu su se približavali gradu. Bila su to ona šezdesetorica ljudi iz Elk Fajera. Među njima je prepoznala i plave uniforme.

Brzo je projahala preko trga.

IX

Pao je mrak i Šejn je već bio zaspao kad su četvorica momaka ušli u sobu u kojoj se on nalazio. Jedan je osvetlio prostoriju fenjerom.

Dvojica čučnuše pored njega i odvezaše mu noge. Podigli su ga, a jedan od njih mu stavi šešir na glavu.

— Šta je sada? — upita Zapadnjak. — Da li ledi Fortuna još uvek želi da ja napišem pismo, i to usred noći, hej?

— Pismo je već napisano! — viknu jedan od njih pakosno, — Ti nam više nisi potreban ovde, bacićemo te kao trulu vreću. Možda ćeš biti potreban Pajutama. Sada, napred! I da nisi pisnuo, inače ćeš biti istog trenutka upucan.

Izgurali su Zapadnjaka iz sobe.

Visoki čovek je tek tada shvatio da se nalazi u onoj istoj kući gde je jednom već bio zatvoren.

Izveli su ga napolje. Na svetlosti fenjera primetio je konje. Tri mustanga, a na njihovim leđima Indijanci.

— Hoću da razgovaram s ledi Fortunom! — režao je Šejn besno.

Ljudi su ga grubo gurali dalje. Podigli su ga na konja u sedlo.

Šejn je tek tada primetio da se u sedlu jednog drugog konja nalazi žena.

— Ami! — povika on iznenađeno.

— Kuda nas vode, Šejne? — upita ona.

— Hoću da razgovaram sa ledi Fortunom! — huktao je Zapadnjak. Ljudi su mu vezivali noge ispod trbuha konja. Nije imao nikakvih izgleda da se oslobodi.

Momci se uspraviše i jedan od njih munu Šejna u rebra.

— Zaveži već jednom! — reče on i iskezi se.

— Hoću da razgovaram s ledi Fortunom — reče Šejn ponovo. — Bar joj kažite da ja to želim. Dužna mi je gomilu novca.

Zapadnjak nije gajio nikakve iluzije da se nešto može izmeniti. Sreća mu je, izgleda, sasvim okrenula leđa, a njegova sudbina zapečaćena. Jedino je na neki način hteo da pokuša da spase Ami.

Međutim, jedino što je uspeo, bio je novi udarac u rebra. Za trenutak je izgubio vazduh.

Ljudi su prišli Pajutama.

— Možete da krenete, Skote — reče jedan od njih. — Kažite Klimentou da će kola s oružjem u ponoć krenuti iz grada. A, šta će učiniti sa Šejnom i ženom, to neka on sam odluči.

Trojica jahača koji su se nalazili na leđima mustanga nisu bili Indijanci već maskirani beli ljudi. Uхватili su za uzde konje koje su jahali Ami i Šejn i krenuli.

Ami je takođe bila vezana. Na taj način trojica lupeža nisu imali potrebe da se plaše da će im ptičica odleteti negde u mrak.

Projahali su pored štale i mesta gde je izgorela šupa i ubrzo su se našli u divljini.

Noć je bila mračna. Jedino su zvezde na nebu pokušavale da probiju svojom slabijom svetlošću gustu tminu.

Posle jednog sata jahanja Šejn je ugledao odsjaj vatre u daljini.

Logor Pajuta!

Ali je počela da plače od straha. Šejn je grizao usne i tiho psovao. Izgleda da neće moći da joj pomogne!

Ledi Fortuna! Sam đavo lično ušao je u tu ženu.

U logoru Indijanac bilo je tiho. Ratnici su ležali između logorskih vatri uvijeni u ćebad. Stražari su stajali oko logora. Bilo ih je i pored mesta gde su se nalazili njihovi konji.

Šejn je primetio da ima malo šatora.

Četvorica ratnika pođoše u susret jahačima. Skot, koji je očigledno bio vođa male grupe, obratio se Indijancima na njihovom jeziku.

Dok su tri bela čoveka, prurušeni u Pajute, sjahali sa mustanga i uputili se prema jednom od šatora, četvorica ratnika su odveli njihove konje prema mestu gde su se nalazili ostali konji.

Ispred jedne male logorske vatre čučala su dva ratnika. Oni su prišli i odvezali noge Šejnu i Ami, a zatim ih spustili na zemlju. Vezali su ih ponovo. Indijanci su nešto razgovarali između sebe, ne obraćajući pažnju na dvoje belih ljudi.

Ami je plakala.

— Ubiće te, Šejne! — šaputala je ona.

Zapadnjak ništa drugo nije ni očekivao. Zato ih je ta prokleta žena, ledi Fortuna, i poslala Indijancima.

— Još smo živj — šaputao je Šejn. — Pokušaj da se oslobodiš lisica koje imaš na rukama.

Vatri su sada prilazili i drugi ratnici i nešto međusobno razgovarali. Izgleda da je u pitanju bila Ami. Zapadnjak nije razumeo nijednu reč, ali je primetio da se Indijanci stalno okreću prema njoj.

Šejn je mirno ležao. Nije mogao ni da se mrdne. Sve vreme dok je bio u sobi pokušavao je nekako da olabavi lisice na rukama, ali nije uspeo.

Ratnici su se postepeno udaljavali jedan za drugim. Ostala su još samo dvojica koji su i ranije sedeli pored vatre.

Uskoro je jedan od njih uzeo za uzde konje na kojima su jahali Ami i Šejn i odveo ih prema mestu gde se nalaze ostali konji. Drugi Indijanac je prišao mestu gde je sedela Ami.

Nešto je rekač, ali ona nije razumela ništa. Gledali su se nemo izvesno vreme, a zatim je on zgrabio za ruku i odvuкао je kroz visoku travu iza jednog žbuna.

Šejn opsova. Kako da joj pomogne? Nije mogao ni na stranu da se okrene. Tako je bio čvrsto zavezan.

U žbunju su krekale grančice. Zapadnjak je čuo kako Ami i Indijanac dahću. Ami se branila. Nije ispustila nijedan krik. Verovatno se bojala da time ne privuče i ostale ratnike.

Iznenada se iz žbunja pojavi Indijanac. Okrenuo se na sve strane, sagnuo se i prišao Zapadnjaku.

Ali, to nije bio Indijanac. Bila je to Ami.

Celo njeno telo je drhtalo dok ga je oslobađala veza.

— Ubila sam ga — stenjala je ona. — Pokidao je kanap kojim sam bila vezana i bacio se na mene. Izvukla sam njegov nož i ubola ga.

— Da li je imao oružje? — upita Zapadnjak. Pritisnuo je Ami da legne, pošto se tog trenutka pojavio drugi stražar.

— Ne — reče ona tiho. — Samo nož.

Zapadnjak uze nož.

— Lezi! — šaputao je on. — Ruke stavi na leđa!

Indijanac se osvrte na sve strane, tražeći pogledom svoga drugara. Nije ga bilo nigde.

Najzad je prišao mestu gde su se nalazili Ama i Šejn.

Sagnuo se iznad Ami, ispružio ruke prema njoj i osmehnulo se.

Šejn se munjevitom okretnošću. Skočio je kao tigar na Indijanca bez ikakvog šuma i uskoro je crvenokožac bio savladan za tren oka, a da nije uspeo ni glasa da pusti od sebe.

— Oh! — stenjala je Ami.

Zapadnjak povuče čoveka s nje i opipa njegov pojas. Osim noža imao je i „kolt“ u futroli.

Visoki čovek se poigra pištoljem i pogleda na sve strane. Uhvatio je Ami za ruku i povukao je za sobom.

Tamo gde su se nalazili konji, noć je bila tamna da se prst pred nosom nije mogao videti. Zapadnjaku je bilo jasno da tu mora biti straža. Krenuo je desno držeći Ami stalno za ruku. Puzeći su stigli do šatora, a zatim skrenuli u stranu da ne bi ušli u prostor koji je osetljivavala logorska vatra. Posle stotinak jardi su ustali i povijeni potrčali dalje.

Elk Fajer nalazio se na istoku, a oni su bežali prema zapadu. Ali, Zapadnjak je hteo da prođe kroz obruč stražara. Bila je skoro ponoć, a i Indijanci posle nekoliko časova menjaju stražare. Moraju da prođu pored njih pre nego što neko otkrije mrtve ratnike.

Jedno uzvišenje nalazilo se pred njima, a gore na grebenu Zapadnjak je ugledao neku priliku. Sagnuo se i dao znak da Ami legne.

— Čekaj me ovde i da nisi mrđnula dok se ja ne vratim — reče on tiho.

Bez ikakvog šuma kretao se on gore. Na grebenu se sag-
nuo. Samo desetak jardi delilo ga je od čoveka. Osmotrio je na
sve strane, a zatim skočio. Kratak, ali težak udarac bio je do-
voljan da uspava stražara.

Ratnik pade u njegovo naručje, ne ispustivši nikakav glas.
Šejn ga oprezno spusti na zemlju.

— Ami! — pozva on tiho.

Ustala je i potrčala uz brežuljak. Obe ruke je ispružila pre-
ma njemu. Povukao ju je za sobom i potrčao sa njom dalje
prema severu.

Zapadnjak je pokušavao da prodre svojim pogledom kroz
tamu ispred njih. Ubrzo su stigli do uskog puta koji je vodio od
Barou Krika u grad.

Ami se brzo umorila. Njena snaga bila je na izmaku. Po-
red jednoz kamena su stali da se ona malo odmiri.

Crveni odsjaj logorske vatre dizao se prema mračnom ne-
beskom svodu.

Šejn je zagrlio Ami. Sakrila je glavu u njegovo krilo i te-
ško disala. Njeno lepo lice bilo je vlažno od znoja.

— Samo još jedna milja! — šaputao je Šejn. — A, onda
ćemo biti na cilju. A, tada će ta plava beštija da mi plati za sve
što smo propatili.

Koračali su dalje.

Kad su ugledali konture prvih kuća grada čuli su neki
šum. Šejnu se u početku učinilo da to ne mora ništa da znači.
Ali, ipak su zastali i oslušnuli.

Bila su to neka kola koja su dolazila njima u susret iz Elk
Fajera.

— Zaboga! — reče Ami tiho. — Par zar ti ljudi ne slute
šta im se sprema?

— Izgleda da je tako — odvrati Šejn.

Krenuli su dalje.

Koliko je Zapadnjak u mraku mogao da raspozna, to su
bila velika farmerska kola sa četvoropregom.

Sklonio se sa Ami u stranu.

— Hej, momci! — doviknu on dvojici koji su se nalazili
na sedištu. — Kuda ste krenuli? Samo nekoliko milja odavde
nalaze se Indijanci.

Kočijaš zaustavi konje.

Šejn ostavi Ami i priđe kolima.

— Morate se vratiti! — opomenu ih on. — Iza brda se na-
laze crvenokošci. Njih dve stotine...

Kao odgovor začuše se pucnji. Sevalo je na sve strane kroz
noć. Šejn je čuo kako olovne kugle zvižde pored njegovih ošiju.
Ami je kriknula.

Zapadnjak odgovori na vatru. Jedan od dvojice momaka pade sa sedišta. Ali, drugi je munjevito skočio iz kola.

Šejn se sagnuo i uputvio nekoliko metaka ispod kola. Ipak, nije mogao da vidi čoveka, već samo da ga čuje. Izgleda da je taj odmaglio nazad u grad.

Ami je stenjala. Uplašeno se okrenuo prema njoj i potrčao prema mestu gde je ležala.

Ona se nalazila nekoliko koraka iza njega i olovna kugla je pogodila.

— Ami! — kriknu on uplašeno.

— Ne boli me jako — reče ona. — Jesi li to ti, Šejne?

— Da, ja sam i tu sam pored tebe — odgovori on i osvrte se na sve strane.

Bilo mu je jasno da su to ljudi plave ledi i sigurno će se već posle nekoliko trenutaka pojaviti ovde. Nije bilo teško da pogodi šta se nalazi u kolima, a Šejn je odmah i znao kome je tovar upućen. Nečim je ledi Fortuna najzad morala platiti Indijancima.

Pomislio je da zajedno sa Ami uskoči u kola i potera ih u grad. Ali, ne! Potera bi brzo krenula za njima, a Ami hitno kod doktora. Najkraćim putem i što pre! Sve ostalo nije važno ovog trenutka.

Dok je isprezao jednog konja već je čuo nitkove da dolaze. Neki pešice, a neki na konjima.

Zapadnjak je podigao Ami na ruke i sišao s puta prema severu kako bi sa druge strane ušao u Elk Fajer. Trčao je koliko god su ga noge nosile.

Široki pojas žbunja nalazio se na severnom delu grada.

Zapadnjak je prošao kroz granje i odjednom se našao ispred kuća. Ponoć je već oдавно bila prošla. Grad je bio pokrivljen neprozirnom tamom. Kako sada da pronađe doktora? S užasom je primetio da se Ami nalazi u nesvestici.

Tada je odjednom ugledao dvojicu muškaraca koji su mu se približavali. Uplašeno je zaustavio dah. Šta da radi? Ako hoće da potegne revolver morao bi da spusti Ami.

— Halo! — viknu jedan od njih. — Ko ste vi tamo?

Njih dvojica su stali. Šejn je čuo kako natežu revolvere.

— Tražim doktora — odgovori Šejn. — U svom naručju imam povređenu ženu!

Obojica spustiše oružje i približiše se.

— Gde se to pucalo?

Bili su to građani Elk Fajera koji su ovde stražarili da bi otkrili Indijance ako naiđu.

— Da niste to vi pucali na Pajute? — upita drugi.

— Kažite mi gde stanuje doktor? — upita Šejn umesto odgovora. — Kasnije ću vam sve ispričati.

Jedan od dvojice iz Elk Fajera odveo ga je do doktorove kuće. Uz put je pscvao i grdio Pajute i ispričao Šejnu o tome kako su šezdeset ljudi iz grada spasli iz okruženja Indijanaca granicare iz Fort Juke, oko tri milje od Elk Fajera.

Lekar je pospano pogledao kroz prozor. Kad je ugledao ženu na Šejnovim rukama, bez reči je otključao vrata i ubrzo ih otvorio.

Bio je to onizak čovek od oko šezdeset godina. Pokazao je Šejnu put prema ordinaciji.

Zapadnjak stavi Ami na krevet i udalji se nekoliko koraka. Njegovo lice bilo je vlažno od znoja. Dahtao je umorno. Jer, đavolski brzo je trčao samo da bi joj se pružila pomoć što pre.

Neka starija žena ušla je u sobu. Izgurala je Šejna kroz vrata u hodnik.

— Koliko ste Indijanaca videli? — upita ga jedan od dvojice koji su stajali u hodniku.

— Dve stotine — odvrati Zapadnjak. — Najmanje toliko. Ali, nije samo to zlo. Među njima se nalaze i ljudi iz ovog grada koji će im pomoći prilikom napada na grad.

Posmatrali su ga bez reči.

— Ko to? — upita jedan od njih kreštavim glasom.

Šejn im ukratko ispriča sve i oni istrčaše napolje kako bi opomenuli ostale.

Domaćica je izašla iz ordinacije.

— Doktor mora da operiše vašu ženu — reče ona. — Potrebna mi je topla voda.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Donesite mi brzo drva, mladi čoveče! — naredi ona. — Tamo su iza kuće.

Visoki čovek požuri kroz zadnja vrata, a žena se uputi u kuhinju. Ubrzo se Šejn vratio sa gomilom drva u naručju. Zapalio je vatru. Zatim se uputio u ordinaciju, pošto su vrata bila otvorena.

Doktor i domaćica su skinuli odeću sa Ami. Bila je neobično bleđa. Doktor mu priđe.

— Za dlaku, mister! — reče on i podiže pogled. — Da ste došli kasnije bilo bi uzalud. Ovako, ona sada ima izgleda da se spase. Dođite posle jednog sat vremena.

Zapadnjak se uputio prema izlazu iz kuće. Počelo je već da sviće. Neka ide do đavola i odbrana grada. Ocenio je da je oružje verovatno već stiglo do Indijanaca. Ali, život ove žene bio je važniji od svega na ovom svetu.

X

Šejn otvori vrata. Iznenada se pred njim stvorio pukovnik Bravo.

— Šejne! — uzviknu on osmehnuvši se. — Pogodio sam. Kad su mi opisali nekog jako visokog čoveka odmah sam pomislio na tebe. I eto, nisam se prevario.

Pružili su jedan drugom ruku i srdačno se pozdravili.

Bravo mahnu glavom prema ordinaciji.

— Kako joj je, i ko je ona? — upita.

Šejn mu je ispričao šta se dogodilo. Izašli su na ulicu. Ugledali su svuda naoružane ljude.

— Plava žena napustila je grad s njenim ljudima — objasni mu Bravo. — Da li je stvarno moguće da ona podstiče Indijance da napadaju naselja, da bi jeftino kupila zemlju?

— Izgleda da je tako — odvrati Zapadnjak. — Stalo joj je samo do srebra koga ovde u brdima i u zemlji ispod grada ima u izobilju. Bar tako sam je razumeo.

Bravo opsova. Ispričao je Šejnu o svom službenom putovanju i o tome kakvo je stanje zatekao u Fort Juki, tako da je bio primoran da sa jednim delom eskadrona regruta odjaše od Barou Krika.

Uputili su se prema hotelu gde su njegovi ljudi bili smešteni u jednoj sporednoj zgradi. Ranjenici su se nalazili u hotelu i negovali su ih doktor, posluga hotela i žene iz mesta.

Klif Koter zvao se vođa dobrovoljne policije, koja je formirana u gradu zbog opasnosti od Pajuta. Bio je to snažan čovek plave kose. Upravo je izlazio iz hotela kada su dvojica prijatelja stigli tamo.

— Pukovniče! — uzviknu on. — Tražio sam vas svuda. Nabavio sam konje za vas i vaše ljude. Dvanaest mrkova. Svi potiču iz iste štale.

Bravo predstavi Šejna i Kotera jedno drugom.

Široko lice Klifa Kotera se razvedri, a iz njegovih očiju je sevnulo stotinu munja.

— Sada nas je osamdeset ljudi, ser! — viknu on. — Ja predlažem da crvenokošcima ne dopustimo da predahnu. Za pola sata ćemo se spremiti i možemo da izjašemo iz grada.

— Hvala vam što ste nam nabavili konje, mister Koter — reče Bravo. — Armija će vam to nadoknaditi. Pojačajte straže. To je u ovom trenutku najvažnije.

Koter je razočarano gledao čas u jednog čas u drugog čoveka.

— Da ne bismo jahali u prazno, ja ću poslati jednu patrolu da izvidi teren — obećao je Bravo mladom vođi. — Neka vaši ljudi budu spremni.

Zapadnjak pogleda niz ulicu.

— Da li ste naredili da se pretraži poslednja kuća na kraju

— Jesam! Sve smo pregledali. Ali, od plave žene i njenih ljudi nigde nema ni traga ni glasa.

Bravo pruži ruku Koteru.

— Poslaću vam glasnika čim bude procenio situaciju — reče on. — Onda ću vam javiti koliko mi ljudi treba.

Pukovnik je pozdravio i sa Šejnom krenuo dalje.

— Mark je s bataljonom sigurno već krenuo ovamo — objasni Bravo. — Zato je jako važno da Indijance i tu ženu s njenim lupežima dobro potprašimo. Neko mora biti kažnjen za sve ono što je učinio.

I Šejn je isto tako mislio. Bio je uveren da nisu Indijanci krivi, nego da ih je ta đavolska žena namamila ovamo obećanjima da će dobiti lovišta i oružje.

Ušli su u sporednu zgradu. Vojnici su ustali i zauzeli stav mirno.

— Polueskadron doručkuje, ser! — raportirao je Brent.

Bravo se zahvali.

— Nastavite, ljudi — reče on. — Posle doručka pošaljite četvoricu vojnika kod mister Kotera, Brente. Da doteraju konje.

Brent ga je pogledao kao da ne veruje svojim ušima.

— Konje? — upita.

Bravo potvrdno klimnu glavom.

— Mislim da ćemo posle sat vremena krenuti — objasni mu pukovnik. — Imamo dva zadatka. Moramo držati na oku Indijance i da javimo Merku gde se Pajute nalaze da bi znao kuda da se kreće. Pajute nam toliko i nisu važni. Biće dovoljno ako ih proteramo preko Kolorada natrag. Ali, moramo uhvatiti tu bandu prestupnika koji nanose zla ovde između Berou Krika i Santa Marija Rivera.

Obratio se Šejnu.

— Hoćeš li i ti jahati s nama?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom. Kako da ne! On je bio jedini koji je poznavao tu đavolsku ženu, leđi Fortunu.

— Idem da obiđem ranjenike — reče Bravo. — Ti ako želiš možeš da odeš još jednom kod doktora i raspitaš se kako je Ami.

Šejn klimnu glavom.

— Kroz jedan sat je polazak, poručniče! Vi znate koliko nam je potrebno konja. Najbolje će biti ako pođete sa vojnicima i Koterom i pozajmite konje.

— Razumem, ser!

Bravo je sa Šejnom izašao iz zgrade. Dok je on krenuo u hotel, Šejn se uputio prema doktorovoj kući.

Na vratima ga je sačekao stari čovek s torbom u ruci.

— Vašoj ženi je sada dosta dobro — obavesti ga on. — Obratite se mojoj domaćici, ona će vam reći. Ja idem u hotel da obidem ranjene graničare.

Rukovali su se i Zapadnjak uđe u kuću.

Domaćica je već bila primetila da on dolazi. Pokazala mu je rukom da ne galami i odvela ga u bolesničku sobu. Ami je ležala u krevetu i spavala.

— Doktor joj je dao dosta lekova tako da ne verujem da će se tako brzo probuditi! — reče žena tiho.

— Molim vas da joj saopštite, kad se bude probudila, da sam ja odjahao sa vojnicima na nekoliko dana, ali da ću se vratiti. Takođe joj kažite da je ona ovde na sigurnom mestu i da nema čega da se plaši.

Žena mu je obećala da će biti tako kako je on rekao. Zapadnjak je još jednom pogledao Ami. Zatim se pozdravio i izašao iz kuće.

Jedan sat kasnije on je već jahao sa vojnicima. Bravo i Zapadnjak su se nalazili na čelu.

Stigli su do uzvišenja. Popeli su se oprezno gore, ali Indijanaca nije više bilo.

Tragovi Pajuta vodili su prema jugu. Šejn i Bravo su sjahali da bi bolje ispitali tragove Indijanaca. Bilo je jasno da su s njima krenuli i neka kola, jer su ostali i tragovi potkovanih konja.

— Banditi se među Pajutama osećaju sigurnim — reče Bravo. — U ovom slučaju ostaje nam jedino to da sačekamo Marka. Poslaću mu grupu vojnika u susret, a mi ćemo sa ostalima da krenemo za tragovima Indijanaca.

Zapadnjak razvuče lice u osmeh.

— Nemam ništa protiv, Bravo — reče on. — Ali, ja mislim da je nemoguće slediti tragove gomile Indijanaca sa grupom vojnika, a da pri tom ostanemo neprimećeni.

Kao i uvek Bravo ga je razumeo. Sačekali su da stigne Brent i graničari.

Brent je hteo da komanduje vojnicima da sjašu, ali pukovnih odmahnu rukom.

— Vi ćete sa ljudima odjahati u susret majoru Marku, poručniče — reče on. — Javite mu o čemu se radi. Bez obzira koliko eskandrona može trenutno da pokupi, on mora sa onima koje ima jahati dalje na jug. Pravac: Santa Marija kanjon. Šejn i ja ćemo slediti tragove Indijanaca i pridružićemo se eskadronu čim otkrijemo namere crvenokožaca. Vi ostanite kod Marka ili u nekoj drugoj jedinici. Ima li kakvih pitanja?

— Nema, ser!

Bravo koraknu nazad.

— Napred! — komandovao je on.
 Brent podiže ruku uvis.
 — Polueskadron napred! — viknu on.
 Ljudi poteraše konje i krenuše prema severozapadu.
 Bravo i Šejn su ih pratili pogledom sve dok se iza njih nije spustila prašina.
 Uzjahali su i poterali konje prema jugu.

XI

Ledi Fortuna se igrala sa sudbinom. Ljuta i razdražena bez reči je sedela na praznom sanduku za oružje i gledala niz obrok gde su plamtele logorske vatre Pajuta.

Del priđe i stade pored nje.

— Zar nećeš ništa da jedeš? — upita on posle izvesnog vremena.

Uperila je svoj pogled u njega.

— Stalno mi se po glavi vrzma ona. — Sve je ispalo tako

— Stalno mi se po glavi vrzma moj poslednji razgovor sa kako je on i protiv moje volje zamislio. To što smo morali da okrenemo leđa Elk Fajeru imamo da zahvalimo samo tom lupetu.

Del sede pored nje.

— A ja mislim da nam je sve to pokvario onaj pasji sin Šejn — procedi on kroz zube. — Najveću grešku smo napravili kad smo te kopile ostavili da živi. Trebalo ga je odmah upucati i gotovo. Ne bi bilo nikakvih komplikacija. To je jedini čovek koji se tako uporno bori protiv nas i zna sve o nama. I, sada, on tamo sedi u Elk Fajeru! Biće dovoljno da odjaše u Preskot i pošalje telegrame na sve strane. U tom slučaju mi se ne smemo pojaviti nigde, a da ne dođemo u opasnost da nas neko prepozna i uhapsi nas.

— Jedan čovek? — namršti se ona. — Šta on može dokazati? Ništa.

Del je nežno uhvati za rame.

— Klimento! — prošaputa on.

Ona je tek sada primetila grupu Pajuta koji su koračali prema njenom kampu. Lagano i dostojanstveno išao je Klimento ispred svojih ratnika.

— Sigurno dolazi da sazna koliko će još pušaka dobiti — reče Del tiho i ustade.

Ledi Fortuna se osvrte na sve strane.

— Gde je Skot? — upita ona glasno.

Skoro istog trenutka Skot se pojavi iza nje iz pomrčine. Znao je da će biti potreban kao tumač čim je ugledao Indijance.

Stao je pored sanduka za oružje i prekrstio ruke na grudima.

Logorska vatra nalazila se desno od njih. Razgovor je prestao odjednom kad je vatra osvetlila poglavicu Pajuta i njegovu pratnju.

— Ovde smo, veliki poglavico! — doviknu Skot na jeziku Pajuta.

Ubrzo posle toga poglavica i četiri Indijanaca zaustaviše se ispred ledi Fortune.

Klimento je nešto rekao i žena okrete pogled prema Skotu.

— Veliki bog belih ljudi neka te čuva i neka ti podari snagu i mudrost da vodiš svoje ljude — preveđe Skot.

— Kaži mu da i ja to isto želim njemu — naredi ona.

Skot je nastavio razgovor sa poglavicom. Ledi Fortuna se izveštačeno smeškala i čekala mirno šta će se dogoditi. Tog trenutka joj stvarno nije bilo jasno odakle da nabavi oružje i zadrži naklonost poglavice.

Međutim, nije bilo u pitanju oružje.

— Njegovi izviđači su otkrili vojnike sa dugim noževima — preveo je Skot posle izvesnog vremena. — Čini mi se da ih ima jako mnogo. Tačan broj nije rekao. Kaže da ih je više puta mnogo i da će se hrabri ratnici Pajuta boriti protiv njih.

— Znači, zato je naredio da se logoruje tako rano? — upita ona namrštivši se.

— Da! — odgovori Skot kratko.

— Pitaj ga da li zna tačno koliko je bilo vojnika. Znam da ih u Elk Fajeru ima samo petnaestak.

Skot odmahnu glavom.

— Ne govori on o njima. Ovi dolaze sa severa. Prema tome, to mogu biti samo vojnici iz Fort Juke, a eventualno i iz Fort Roka. A možda su krenule jedinice iz oba utvrđenja.

Ledi Fortuna skoči. Bila je ljuta kao zmija pred skok na svoju žrtvu.

— Zašto bi se on borio protiv graničara! — ciknu ona besno. — On mora da napadne Elk Fajer. Kaži mu to! Smesta ima da krene i da napadne grad i sravni ga sa zemljom, inače neće dobiti nijednu pušku od mene. Ni oružje, ni municiju. Je li jasno?

— To ne mogu da mu kažem, ledi — reče Skot mirno. — Poglavica nije došao ovde da nas pita za savet, niti da čuje naše mišljenje. On nam samo saopštava odluku svog ratnog saveta. A, to već znači mnogo. Hoće da se mi odlučimo da li ćemo se boriti na strani hrabrih ratnika Pajuta protiv vojnika sa dugim noževima. To moramo odmah da mu odgovorimo.

— Hoće da se bori protiv armije — viknu ona. — Pa, taj poglavica je lud! Šta će mu to sada? To nama nikako nije u interesu i neka se on okane toga. Njemu to ne može odneti ni-

kakve koristi. On mora da se bori za moje interese, jer zato sam ga i platila. Dobiće sto pušaka i municiju samo u slučaju ako se vrati i rano ujutru napadne Elk Fajer. To je moj odgovor.

Skot se okrete prema poglavici.

— Ledi Fortuna mrzi vojnike sa dugačkim noževima isto tako kao i ti i tvoji hrabri ratnici — tvrdio je on na jeziku Pajute. — U to si dosad mogao da se uveriš. U našim srcima plamte bes i mržnja i mi smo odlučili da uništimo vojnike sa dugim noževima. Odjaši ti sutra sa svojim ratnicima do Barou Krika i tamo nas sačekaj. Mi ćemo se vratiti u Elk Fajer, natovarićemo u kola deset puta deset novih pušaka i mnogo municije, napustićemo odmah ponovo grad i samo jedan dan kasnije stižemo u Barou Krik. Da li ti se dopada takav predlog? Pomisli na to da ćemo u tom slučaju imati brzometne puške za svakog tvog vojnika pre nego što dođe do bitke sa vojnicima dugih noževa. Pobjeda će biti naša. Niko neće moći da nam se odupre. Snažni kao lavovi, a hrabri kao bivoli. Šta kažeš na to?

Poglavica je nešto odgovorio. Podigao je ruke i udaljio se sa svojim ratnicima.

— Šta si mu rekao? — upita žena nestropljivo. — Da li je pristao da napadne Elk Fajer?

— Objasnio sam mu da ćemo mi otići u Elk Fajer i odatle ćemo doneti sto pušaka...

— A, hoće li on krenuti tamo? — prekide ga ona vatreno. — Ako je to cena koja treba da se plati da on napadne Elk Fajer, onda ću ja naterati silom Oklanda da zaobilaznim putem nabavi novo oružje i municiju. Znači, mi se sutra vraćamo u grad?

— Pajute jašu prema Barou Kriku — obavestio je Skot.

— Znači, tamo će sačekati da im predamo oružje? — upita ona radoznalo.

— Ali, ledi! — uzviknu Skot i namršti se. — Shvati već jednom da Pajute žele da se bore protiv vojnika. Klimento je hteo da sazna samo to da li ćemo se i mi pridružiti njemu u borbi protiv graničara. Ja sam odgovorio potvrdno i rekao mu da ćemo sto pušaka brzo...

U tom trenutku puče šamar.

Ledi Fortuna je iz sve snage udarila Skota posred lica.

Del je reagovao. Uhvatio je ženu i brzo je privukao sebi, pokušavajući da to ne bude grubo.

— Ti kopile jedno bazogbrazo — cikala je žena i pokušavala da se istrgne iz Delovog zagrljaja. — Morao si da prevedesh onako kako sam ja rekla, nitkove! Pozovite Klimentoa natrag!

Del je pokušao da je smiri.

— Ništa pametnije Skot nije mogao da odgovori poglavici — reče on. — Shvati to već jednom! Skot je odlično izdržao tu đavolsku probu. Jer, Klimento je hteo da sazna kakvi su stvar-

no naši odnosi. Da je Skot odgovorio da se nas uopšte ne tiče vojska i da ne želimo s njom da imamo nikakve veze, mi odavde ne bismo izvukli živu glavu. Ovako, sutra ćemo se od njega rastati kao prijatelji. On će nam čak i mahati rukom u znak pozdrava.

— Izvini, Skote! — reče ona grubo.

— Nije važno! — odvrati Skot. — Međutim, mi se nalazimo u đavolski opasnom sosu. Kuda ćemo odjahati? Ja sam Elk Fajer pomenuo samo tako, da bih naveo neko mesto. U stvari, mi se tamo ne smemo pojaviti ni za živu glavu, bar zasad. I to sve zbog tog pasjeg sina Šejna.

— Jahaćemo u Elk Fajer! — naredi ona. — Bez obzira što moramo izbegavati da se pojavimo u gradu. Dvojica momaka potražiće Oklanda koji će savladati Šejna i predati meni lično tog prokletog nitkova. A zatim ćemo videti šta ćemo dalje da radimo. Zavisi od toga da li će Klimento moći da obori na pleća graničare!

Del sleže ramenima.

— Zavisi od toga koliko je jaka ta granična konjica. Može se lako dogoditi da Indijanci izvuku deblji kraj i budu proterani preko Kolorada.

— To nikako ne sme da se dogodi! — ciknu ona. — Meni su Pajute još uvek potrebni. Potrudimo se da crvenokošci pobede.

— A, kako ćemo to učiniti? — upita Del osmehnuvši se.

— Tako kako je predložio Skot! — odvrati ona brzo. — Nabavićemo od Oklanda što više možemo oružja i daćemo ga Klimentou. To će odlučiti sve!

— Ako se još jednom sretne sa Klimentoom, onda ćemo morati da se borimo protiv graničara — podseti ih Skot.

— A, zašto da to izbegavamo? — upita ledi Fortuna začuđeno. Namestila je grimasu na licu.

Del podiže obrve.

— A šta ako Indijanci budu isprašeni i proterani preko Kolorada? — upita on.

— To se ne sme dogoditi! — bila je uporna ona.

— Ah, ne sme! — dobaci Skot. — Armija uvek može dobiti svaku borbu protiv Crvenokožaca.

— A, da li ćeš biti zadovoljna ako se mi zajedno sa Pajutama borimo protiv vojske, ledi? — upita Del. — Osim toga, ja sumnjam da će svi naši ljudi da krenu u tu bitku.

— Isplati posebne premije!

— Dobro! — reče Del. — Ujutru rano jašemo natrag u Elk Fajer. Nisam siguran da će Okland moći da nabavi mnogo pušaka. Osim toga, za toliko oružje biće nam potrebne troja kola.

— A i vreme je da Okland uradi nešto korisno! — odvrati ona grubo. — Na srebru želi da zaradi. Zato i čuva svoj novac, taj lukavi šakal. Odavno sam ja prozrela njegove namere.

— Priklještićemo mi tog momka! — reče Del. — A sada, moraćeš najzad nešto da jedeš.

Otišla je sa Delom i Skotom do vatre.

Većina ljudi je već ranije bila ustala da bi čuli razgovor između ledi Fortune, Dela i Skota. Sada su seli i približili se jedan drugom kako bi i ovo troje moglo da zauzme mesto pored vatre.

Spico, kuvar čete, doneo je ledi Fortuni jedan tanjir sa mesom i pasuljem. Poslužio je takođe i Dela i Skota.

— Ko sada u ovom teškom trenutku bude uz mene, nikad se neće pokajati — obrati se ona dvadesetorici momaka koji su sedeli oko vatre i čiji su se pogledi istog trenutka okrenuli prema njenim usnama. — Kada jednog dana, a to će biti uskoro, počnemo da vadimo srebro iz utrobe zemlje, svako od vas dobiće posao kao upravnik ili predradnik. Svako će moći da zaradi čitavo bogatstvo, a da pri tom ne mora da radi teške fizičke poslove.

Oči ljudi koji su sedeli oko vatre sijale su od zadovoljstva. Zarađivati novac, a da se pri tom ne naprežu! Ko na ovom svetu nije sanjao o tome? A uz to ona je bila žena sreće, ledi Fortuna o kojoj su se pričale legende. Žena za koju je bilo poznato da sve što zamisli to i ostvari.

U jednoj kockarnici u El Pazu stekla je tu slavu. Godinama je tamo imala sreće u igrama i stekla jedno čitavo bogatstvo. Oko nje su se okupili ljudi koji su dobijali po koju mrvicu od onoga što je ona zgrnula na kocki. Oni su joj bili verni, slušali njena naređenja i pomogali joj u svemu. Ona je plaćala dobro.

Ove noći ljudi su se svi složili da će svi krenuti za njom pa makar morali da prođu i kroz sam pakao.

Bilo je već kasno noću kada su se ljudi uputili na spavanje. Svuda unaokolo je već odavno vladao mir. Logorske vatre Indijanaca su dogorevale. Dim se lagano kretao prema jugu.

I ledi Fortuna je legla da spava. Celog života bila je opsednuta time da joj je sreća naklonjena i da može da usreći i druge ako to želi.

— Stvarno ćete jednog dana biti bogati ljudi — reče ona Delu, koji je čekao pored nje da ona legne i da je pokrije.

— Mi ti verujemo! — mrmljao je Del. Zatim se udaljio.

Ledi Fortuna se proteže. Osmehnula se zadovoljno i odmah zaspala.

Ali, već posle nekoliko minuta ona se trgla. Htela je da krikne. Ali, neko je držao ruku na njenim ustima. Počela je da mlatarati nogama. Htela je da se prevrne u stranu i pokuša da se oslobodi zagrljaja, ali je odustala kad je osetila hladnu cev revolvera na svojoj slepoočnici.

Uplašeno se okretala na sve strane. Bilo je mračno da se ni prst pred nosom nije mogao videti.

Vatra ispred nje je još samo tinjala. Oštar miris sagorelog drveta osećao se unaokolo.

Klimento! bila je njena prva misao. Jer, njenom oku nije promaklo kako je požudno posmatra poglavica za vreme razgovora. Da li je sada, pre bitke hteo... da iznudi...

Onda je otkrila svoju zabludu. Čovek iza nje nije mirisao na loj od bivoľa. Iz njegove kose širio se miris vetra i prirode, cvetnih livada i kožnog sedla.

To je svakako morao biti beli čovek.

Kroz njenu glavu prolazile su razne misli. I, ubrzo je pogodila ko bi to mogao biti. Ne, nije ni Del, ni Skot niti bilo ko od njenih ljudi.

— Sejnl — krkljale su njene usne tiho ispod velike tvrde ruke.

XII

Zapadnjak je osmotrio na sve strane. Samo dim iznad vatre se kretao u visinu. Neki čovek je užasno hrkao. Ništa se drugo nije moglo čuti.

— Izlazi iz ljušture, ledi! — šapnu on na njeno uho. — Ali, ne pravi buku, jer to ti neće doneti sreću!

Uhvatio je za kragu njene kožne jakne i pomogao joj da se izvuče ispod pokrivača. Ona se nije opirala. Okrenula se i podigla glavu. Visoki čovek je čučao iznad nje. Bio je oznojan. Ali, njoj taj miris nije bio neprijatan. Naprotiv, kao da joj je bilo prijatno u blizini njegovog tela.

— Da nisi pisnula nijednu reč! — šaputao je on. — Jer, u protivnom bićeš UPUCANA LEDI!

Kretao se unatrag i povukao i nju za sobom dublje u mrak.

Da bi mogao da se odupire uklonio je ruku s njenih usta, ali je zato pritisak cevi revolvera postao još jači. Kretali su se polako, puzeći.

Kad su dospeli do prostora gde slaba svetlost vatre više nije dopirala, Šejn se uspravi i istovremeno podiže ženu na noge.

Pogledala ga je. Bila je iznenađena koliko je stvarno visok.

— Šta to nameravaš da uradiš sa mnom? — upita ona dahćući. Naslonila se čvrsto na njegovo telo.

Zapadnjak nije odgovorio ništa. Koraćao je dalje i vukao je rukom koja je bila obavijena oko njenog struka.

Bio je to visok i snažan čovek, širokih grudi i ramena. A, uz to još i mlad. Njena glava se još čvršće privila uz njegovu mišicu i ona oseti kako njegovo srce lupa. Miris tog snažnog

muškog tela kao da joj je oduzeo dah. Nije se više nimalo odupirala, već je poslušno išla pored njega.

Trčala je s njim niz breg. Kako je to lepo osećanje kad je jedan tako jak čovek čvrsto drži u svojim rukama.

Tek kad je ugledala siluete konja i lik nekog drugog čoveka, bilo joj je jasno da je Šejn nije na silu odveo iz logora da bi s njom vodio ljubav. Jer, on je bio njen neprijatelj.

— Ništa drugo, nego da hvatamo maglu odavde. Bravo! — reče Šejn tiho.

Zapadnjak odvede ženu do jednog od dva konja. Podigao je u sedlo.

— Ovo nije samo lišavanje slobode, već i otmica, šerife! — viknu ona besno.

Šejn se vinu u sedlo iza nje.

— Ja nisam šerif — odvrati Zapanjak. — Ali, odvešću te kod jednog od njih, pa se ti s njim objasni.

Poterao je konja.

Bravo je već bio odmakao. Šejn krene za njim. Jahali su na sever sve dok dan nije počeo da sviće.

Tek tada ona primeti da je taj čovek koji je jahao na konju ispred njih oficir granične konjice. I to pukovnik!

On je zaustavio konja i sjahao. I Šejn je iskočio iz sedla, uhvatio ledi Fortunu oko struka i spustio je na zemlju.

— Pričekaj me ovde s njom — reče Bravo. — I konji će ostati tu. Sa onog brega tamo možda ću moći da vidim logor.

Krenuo je pešice prema bregu i ubrzo nestao u žbunju koje je pokrivalo uzvišenje.

— Sedi — reče Zapadnjak blago. — To će potrajati dosta dugo. Bar ja tako mislim.

Okrenula se i potražila neki kamen gde bi mogla da sedne. Naslonila se na poveću stenu i uperila pogled u Zapadnjaka koji je posle izvesnog vremena počeo da se ceri.

— Šta se to dešava u tvojoj glavici, ledi Fortuno? — upita on. — Snovi o sreći izgleda da su nestali kao dim na vetru, zar ne, draga?

Ona se namršti.

— Razmišljala sam o tome zašto sam dozvolila da te tako dugo ostavimo da živiš — viknu ona. — To je bila moja greška. Drugi su mi savetovali da te odmah upucamo. Ali, nemoj se radovati suviše rano. Ja imam više od dvadesetak ljudi koji će krenuti za vama dvojicom i upucaće vas kao prerijske zečeve. Budi siguran u to.

Visoki čovek se za trenutak okrete na drugu stranu.

Ugledao je pukovnika kako mirno stoji gore na bregu pogleda uprtog prema jugu.

— Neće stići tako brzo — reče Zapadnjak vrteći glavom.

— Da je tako pukovnik Bravo bi već glavom bez obzira trčao dole niz breg.

— Nećeš me pobediti, Šejne! Nećeš!

— Hoću, sigurno! — odvrati on mirno. — Razmišljam ovog trenutka o spaljenim domovima i nevinim žrtvama. Jednostavno ne mogu da zaboravim ta lica mrtvih ljudi. A, zato si ti kriva.

Uporno je gledao i pitao se da li bi bilo šta moglo da pokrene neko osećanje sažaljenja kod ove žene.

Uskoro je svanulo. Novi dan je već uveliko širio krila kad se Bravo vratio dole. Zapadnjak i ledi Fortuna su nestrpljivo čekali šta će on da kaže.

— Pajute su promenili pravac kretanja — reče on zadahano. — Jašu sada prema severozapadu. To je sigurno samo zbog Marka. Samo kad bih znao s koliko eskadrona raspolaže. Moramo pokušati da stignemo do njega pre njih. Indijanci su sigurno otkrili njegov položaj i sada jašu u tom pravcu.

Bravo je prišao svom konju.

— Uzeću ti damu za izvesno vreme — reče on i osmehnu se.

— A šta je s njenim ljudima? — upita Šejn.

Ledi Fortuna ustade. Letimično je pogledala Zapadnjaka, a zatim se okrenula prema pukovniku koji se tog trenutka vinuo u sedlo.

— Šta oni nameravaju, to se iz ovako velike daljine ne može raspoznati — odgovori Bravo. — U svakom slučaju jedno je sigurno. Oni se dosad nisu ni pomerili s mesta gde se nalaze.

Zapadnjak je dao znak ženi. Podigao je i stavio na leđa svog mrkova, a zatim se i sam vinuo u sedlo iza nje.

Poterali su konje. Kasali su prema severu.

Posle pola milje ugledali su veo prašine koji se dizao između brežuljaka i stenovitih litica na severu. To su bili Pajute. Senka tamnog oblaka dizala se prema nebu. Dve stotine Indijanaca su se približavali bataljonu koji je verovatno napred isturio samo jedan eskadron.

Bravo je poterao konja brže. Tu i tamo su galopirali. Ceo dan pratio ih je veo prašine na zapadu.

Kada je sunce zašlo poterali su konje prema jednoj grupi stena kako bi tu u zaklonu proveli noć.

Zapadnjak i pukovnik Bravo stalno su se osvrтали na sve strane. Obojica su bili dovoljno iskusni i znali su da jedan poglavica Indijanaca sasvim drukčije vodi svoje ratnike nego starešina vojnike.

Vojnici jašu jedan pored drugog u dva reda, i to vrlo blizu. Napred je prethodnica, iza zaštitnica, a sa strane je bočna zaštita koja se takođe kreće dosta blizu glavnine.

Indijanci jašu u više pulkova koji su nekad blizu jedan do drugog, ali isto tako se mogu i udaljiti i na pola dana jahanja.

Osigurani su širokim krugom koji čine izvidnici. Oni se po pravilu udaljavaju na više dana jahanja od glavnine i time mogu svom poglavici da pruže sva potrebna obaveštenja. Od periferije do glavnine stalno se održava veza. Izvidnici pojedinačno ili u grupama vraćaju se u svoje pulkove da bi saopštili da li su nešto primetili ili pak da budu zamenjeni novim ratnicima.

Sejn i Bravo su jako dobro znali da moraju biti đavolski oprezni da ih Indijanci ne bi iznenadili.

Kada su u sumrak stigli do stena i sjahali iznenada se začuo topot konjskih kopita.

Obojica uzeše puške u ruke.

Jahači se već pojaviliše. Šestorica Indijanaca, koji mora da su se nalazili iza stena i dugo ih posmatrali, pojurili su u širokoj formaciji prema njima. Uzvikivali su ratni poklič i preteći mahali puškama i kopljima.

Zapadnjak i Bravo se sagoše iza stena.

Sejn je držao leđi Fortunu za ruku. Ona je drhtala od straha. Počela je da jeca. Tek kasnije kad se sa Zapadnjakom povukla dublje u zaklon, palo joj je na pamet da ova šestorica ratnika mogu da znače spas za nju.

Bravo i Šejn se baciše u stranu. Jedan levo, drugi desno. Zapadnjak je povukao za sobom i plavu ženu. Otkotrljali su se do jednog kamena koji je visoko štrčao u nebo.

Najpre se oglasio pukovnikov karabin i nekoliko sekundi kasnije prasnuli su pucnji i iz Šejnove „vinčesterke”.

Svako od njih dvojice oborio je po jednog ratnika sa konja, ali ostali su već bili tu ispred njih. Brzo su zaustavili mustange i bacili se iz sedla na njih.

Bravo skoči. Pustio je „karabin” izvukao sablju iz korica. Ali, pre nego što je mogao da zamahne jedan od ratnika mu se već obesio o vrat i povukao ga na zemlju. Iznad obojenog lica ratnika pukovnik je ugledao drugog Indijanca sa tomahavkom u ruci koji je zamahnuo da belom čoveku razmrska lobanju.

Pukovnik zamahnu sabljom. Pogodio je drugog ratnika i onesposobio ga za borbu. Zatim je savio kolena i odgurnuo Indijanca koji ga je bio pritisnuo za trenutak. Ratnik se prevrnuo, ali je munjevito ponovo bio na nogama.

Ali, i Bravo je već skočio. Ratnik zavitla nož prema njemu. Bravo se trže. Nož prohuja tik uz dlaku pored njega. Sevnu pukovnikova sablja i zari se u grudni ratnika koji se tog trenutka spremao da upotrebi i tomahavk.

Bravo se povuče nazad i okrete se da vidi šta se još dogodilo.

Šejn se još uvek borio s poslednjim ratnikom.

Leđi Fortuna bila je zgrabila indijansko koplje i približavala se da otpozadi udari Šejna u glavu.

Bilo je potrebno samo dva koraka i pukovnik Bravo se našao na mestu borbe.

Zgrabio je koplje iz ruku žene i polomio ga na komade. Nju je laktom gurnuo tako da je pala na zemlju i tamo ostala da leži.

Šejn je već skoro bio savladao ratnika kad mu je Bravo pomogao da ustane.

Zapadnjak stade na noge i duboko udahnu vazduh. Iz njegovog grla čulo se krkljanje. Tamno crvenilo prekrilo je njegovo lice. Zaista, Indijanac je bio neobično snažan.

Šejn se okrete prema pukovniku.

— Hvala ti, mučaćo! — reče on i isceri se. Uhvatio se za grlo i protrljao ga. — Već sam bio pomislio da taj momak može da me savlada, toliko je bio jak.

Njegov pogled pade na ledi Fortunu.

Ona je još uvek ležala na zemlji i držala ostatak koplja u rukama.

— Ustaj! — naredi joj Šejn. — Moramo krenuti dalje, i to što pre.

Bravo je gledao u pravcu kuda su indijanski konji u galopu pobegli sa mesta okršaja.

— Tačno! — potvrdi on. — Mi ovde ne smemo ostati, moramo što pre krenuti.

Požurio je prema svom konju.

Samo minut kasnije oni su krenuli dalje. Bravo je išao napred, a ledi Fortuna i Šejn iza njega.

XIII

Del i Skot su se sagnuli.

Preko puta od njih na drugoj strani ulice nalazila su se neka kola. Stajala su ispred prvih kuća Elk Fajera. Cigarete su sijale u tamnoj noći.

Del povuče Skota za rukav.

Sagnuli su se još više i oprezno šmugnuli u stranu. Našli su zaklon iza jedne šupe.

Ljudi koji su čuvali stražu iza barijere na ulici razgovarali su međusobno. Nisu mogli da razumeju o čemu. Ali, to ih nije ni interesovalo.

Puzili su oprezno do prve kuće, a zatim su ustali. Sa puškama u rukama kretali su se dalje ivicom ulice. Za vreme dok su boravili u Elk Fajeru, jedva da je neko imao prilike da ih vidi. A sada još i to da su oni bili beli ljudi koji se sa oružjem kreću kroz grad dok ostali spavaju!

Tu i tamo primetili su stražare u soprednim ulicama. Ali, niko nije obraćao pažnju na njih. Stigli su do Oklandove kuće

na trgu i zakucali na vrata. Bila je to jedna od malog broja kuća u kojoj je u to doba, kasno u noć, gorela svetlost.

Okland je iznenađeno buljio u njih kad je otvorio vrata.

— Dele, do sto đavola! — reče on tiho. — Otkud vi sada ovde u ovo doba?

Osvrtao se na sve strane, a zatim se sklonio u stranu da bi propustio dvojicu momaka.

— Da li vas je neko prepoznao? — upita Okland kad su oni ušli unutra.

Del skide šešir i prođe pored njega.

— Bez brige! Nas ovde niko živi ne poznaje.

— Šta se dogodilo? — upita Okland kad su seli u dnevnoj sobi.

— Ledi Fortuna je nestala bez traga i glasa! — obavesti ga Del.

— Šta? — kriknuo Okland i uplašeno uperi pogled u dvojicu momaka.

— Jahali smo sa Pajutama prema jugu i uveče smo se odmarali na kraju jedne udoline — reče Skot. — Indijanci su se nalazili blizu nas. A ujutru nje više nije bilo.

— Pretpostavljamo da bi to mogao biti Šejn, taj pasji sin — režao je Del. — Znaš li da li je on ostao ovde u gradu?

Okland odmahnu glavom.

— Šejn je već juče ujutru odjahao iz grada s vojnicima. U Elk Fajeru su ostali samo ranjenici.

— Šejn mora da se vratio ovamo u Elk Fajer i sigurno je i ledi Fortunu doveo sa sobom — mrmljao je Skot.

— Ali, nije — usprotivi se Okland i podiže ruke uvis. Ustao je. — Ja bih to morao znati. — Sačekajte ovde. Vraćam se kroz deset minuta.

Izašao je iz kuće. Skot opsova.

— On je stvarno neki šarlatan! — nasmeja se kiselo. — Da bi znao da li su Šejn i ledi Fortuna stigli u grad mora sada da ide i raspita se!

— Pa, s tim svakako nije računao.

— Ali, on je glava ovog grada — mumlao je Skot. — Svaki čovek bi jednu takvu novost trebalo da saopšti najpre njemu.

Ustao je i prišao stolu na kome se nalazio jedan bokal s vinom. Uzeo ga je u ruke i otpio dobar gutljaj, a zatim posudu dodao Delu, koji takođe nagnu bokal i prosu u svoje grlo okrepljujuću tečnost.

— Kladim se da to kopile pojma nema šta mi nameravamo da uradimo — viknu Skot kad je ponovo seo na svoje mesto.

U tom trenutku otvoriše se vrata i Okland uđe unutra.

— Ne! — uzviknu on zadihano. — U gradu nema ni Šejna niti pak ledi Fortune. Razgovarao sam sa šefom policije. U hotelu leži nekoliko ranjenih vojnika, a u bolesničkoj sobi dok-

tora nalazi se Šejnova ljubavnica. Ali, od njega nema ni traga ni glasa. Otkako je sa graničarima odjahao iz grada niko ga više ovde nije video. Više od toga ne mogu ništa drugo da vam saopštim.

Seo je za sto.

Skot se ljutito nagnu napred.

— Ledi Fortuna je nestala i verovatno je Šejn zgrabio i odveo sa sobom! — viknu on. — Jesi li me razumeo? Znaš li šta to za nas znači?

Okland je žmirkao.

— A zar Pajute nisu mogli da vam pomognu? — upita on zbunjeno. — Ja mislim da je tu moralo ostati nekih tragova i po njima bi se moglo zaključiti kuda su otišli. Možda to ne znači mnogo, ali...

— Klimento od jutros jaše u susret jednom odeljenju graničara koje se brzo približava ovoj oblasti sa severa — objasni mu Del. — Pajute su trenutno zauzeti time.

— Ja sam to samo izneo kao predlog — reče Okland isce-
rivši se.

— Predlog! To ti kažeš! — režao je Skot. — Uvek si mislio da si ti pametniji nego svi mi zajedno. Hajde, dokaži to sada!

Okland stavi ruke na svoja prsa i namesti grimasu na licu.

— Ja? — ciknu on. — Smešna stvar! Kako je moguće da sam ja tvrdio da sam pametniji od vas?

— Ne radi se o tome da si ti to tvrdio — reče Skot i odmahnu glavom. — To tebi niko i ne pripisuje. Ali, ja sam siguran da ti tako misliš. I, neću ti uzeti to za zlo ako sada to i dokažeš. U pitanju je „sada” a ne „kasnije”. Dakle, istresi iz tvog rukava na ovaj sto nešto pametno! Želimo da čujemo tvoj predlog šta sada da se radi?

Okland se okrete prema Delu.

— Kako je uopšte moglo doći do toga da se tako nešto dogodi, momče? — upitao on. — Ne želim da ti uputim nikakav prekor. Sigurno ne. Ali je čudno, nalazili ste se usred logora od dvesto ratnika, straže svuda unaokolo, i kako je mogao taj usamljeni pasji sin da se usudi...

— Nismo se nalazili usred logora — prekide ga Skot ljutito. — Nalazili smo se na kraju logora.

— Pa i pored toga, stvarno je čudno — reče Okland i nagnu se napred. — Pajute su se odvojili od vas. Možda su ledi Fortunu povelili sa sobom.

Del je potražio Skotov pogled.

Međutim, dežmekasti čovek je tvrdoglavo odmahnuo glavom.

— Glupost! — procedi on kroz zube. — Mi smo obećali Klimentu sto pušaka i municiju i niko ne zna bolje od nas koliko je samo to oružje u ovom trenutku potrebno poglavici. Ne

bi ga se odrekao ni za živu glavu, a kamoli da to sve prokocka zbog jedne žene, pa makar se radilo i o plavuši.

— Ali, neobično lepoj! — dobaci Okland.

— Trućanje! — viknu Skot i odmahnu rukom. — Jedan Pajuta više voli široko lice sa spljoštenim nosom. Osim toga, oni svoje skvo mere za vreme mesečeve svečanosti. I, koja ima najveću težinu ta im je i najlepša.

— Tja — uzdahnu Okland i udari dlanom o dlan. — To nisam znao.

— Šef tvoje policije ipak mora nešto znati o planovima tog kućkinog sina Šena — reče Del posle izvesnog vremena. — Razgovaraj još jednom s njim. Bez ikakvih tragova teško je krenuti u bilo kakvu potragu za njim.

— Da li ste vi sigurni da je to kopile otelo ledi Fortunu? — upita Okland kreštavim glasom.

— To je jedino objašnjenje — reče Del. — Mi nismo ostavili nijednog stražara, osim, naravno što su unaokolo bili Indijanci koji su nadgledali ceo logor.

— Ne! — uzviknu Okland. Koter, šef policije ne zna ništa o tome. On nikad nije razgovarao sa Šejnom. Ali...

Hteo je da kaže još nešto, ali se trgao. Na njegovom licu pojavi se zagonetna grimasa.

Del i Skot izmeniše poglede.

— Pitam se, da li možda njegova ljubavnica zna! — isceri se Okland. — Zašto je ne bismo pitali?

Del i Skot se ponovo pogledaše. Kada je Okland ustao i oni se podigoše sa svojih sedišta.

— Pa? — upita Del namrštivši se. — Zar se ona ne nalazi u doktorovoj kući?

— Svom predsedniku moraće da otvori vrata! — huknu Okland.

Ugasili su svetlost.

Jedan za drugim izašli su iz kuće na ulicu. Okland se oprezno okrete na sve strane, a zatim povede dvojicu momaka prema doktorovoj kući.

Tamo je još uvek gorela svetlost.

Del uhvati Oklanda za ruku. Sva trojica odjednom zasta-doše.

— Vрати se ti u svoju kuću — reče Del tiho. — Nama si ovde još potreban kao upravnik grada. Ovu stvar ću srediti ja sa Skotom.

Okland se povuče natrag.

Del i Skot predoše na drugu stranu ulice. Ubrzo je odjek-nulo njihovo kucanje na vratima zgrade.

Prošlo je dosta vremena, a skoro ništa se nije čulo kao odgovor iz kuće.

Ali, tada se odjednom otvoriše vrata i neki mali stari čovek promoli glavu.

— Dobro veče, doktore! — reče Del učtivo i pri tom munu neprimetno Skota u rebra. — Mi već nekoliko sati stražarimo na ulici. Moj drugar nešto drhti. Mora da ima groznicu.

Lekar ispruži ruku napred da bi opipao Skotu čelo. Ali Skot se uplašeno trže nazad i podiže oružje uvis.

— Hej! — ciknu on.

— Hajde, uvedite ga odmah unutra! — reče doktor. — Izgleda da stvarno ima groznicu.

On je krenuo napred.

Del je pustio Skota i krenuo za doktorom. Ali, u hodniku mu je odjednom naslonio „kolt“ na potiljak. Stari čovek se trže. Međutim, nije pustio ni glasa od sebe.

Ušli su u dnevnu sobu. Doktor je zaista bio sam. Domaćica je već odavno bila izašla iz kuće.

Skot je uzeo lampu sa stola i prošli su kroz sobe dok nisu došli do one u kojoj je ležala Ami.

Devojka je spavala. Prodorna svetlost lampe je probudila i ona se uplašeno trže kad je ugledala Dela i Skota.

— Da nisi pisnula, Ami! — reče Del oštro. — Mi hoćemo da uhvatimo Šejna. Gde se on sada nalazi? Ti to svakako moraš znati.

Devojka uplašeno odmahnu glavom i pokrenu se prema zidu.

Del se đavolski opasno približi krevetu. Njegovo lice je bilo namršteno, a iz očiju su sevale munje.

— Znači, nećeš da govoriš? — viknu on. — Izgleda da tebi nije stalo do toga da i dalje živiš, Ami!

— Šejn je juče odjahao sa vojnicima iz Elk Fajera — mualca je ona. — Rekao je da će se vratiti tek posle nekoliko dana.

Del se isceri.

— Pa, to je već nešto! — uzviknu on. — Dodaj mi jedno ćebe, Skote!

Del je izvukao Ami iz postelje. Imala je na sebi dugačku belu spavaćicu. Uvio je u ćebe koje mu je dobacio Skot i prebacio je preko svog ramena.

Ami je stenjala od bolova, ali se nije usudila da viče.

Na izlazu iz kuće Skot je ugasio lampu i oni krenuše kroz noć.

Šunjali su se od kuće do kuće.

Skot je uvek išao napred malo udaljen od Dela i Ami, osmatrao bi najpre na sve strane, a zatim kratko mahnuo rukom u znak da je put slobodan.

Neopaženo su stigli do Oklandove kuće.

Okland je stajao iza jednog prozora, video ih da dolaze i otvorio im vrata.

— Zar ste poludeli! — ciknu on. — Zašto ste je doneli ovamo?

Del spusti Ami na noge i skide pokrivač s nje.

Nije bila u nesvesti, ali bolovi su razvukli njeno lice u grimasu. Iscrpljena klekla je na kolena.

Del je brzo prihvati.

— Ubićete je! — huknu Okland. — Devojka ne može izdržati te napore.

Skot ga udari pesnicom u rebra.

— Krevet! — naredi on tiho. — Ona će izvesno vreme ostati kod tebe.

— Ali, ja ne mogu da je nadgledam i pazim dan i noć — ciknu Okland. — Kako ste vi to zamislili?

Del uze Ami u ruke i pruži je Oklandu.

— Biće bolje da je vas dvojica odnesete na sprat — mrm-ljao je Okland. — Ali, ja ne mogu ništa da vam garantujem.

— Mi ćemo poslati ljude — reče Skot dok su se iza Oklanda peli uz stepenice. — Doktor se prepao i trebaće mu dosta vremena dok se povrati. Idi sutra da ga utešiš i izraziš žaljenje čim čuješ šta se desilo, a zatim se potruđi da Šejn sazna šta se dogodilo s njegovom ljubavnicom.

Okland zastade i osvrte se polako.

— Ali ja pojma nemam gde se on nalazi — reče on, slegavši ramenima.

— U ovom prokletom gnezdzu to ipak neko zna — reče Del i gurnu ga napred.

— Možda neko od ranjenih vojnika zna kuda su njihovi drugovi ođjahali — mrm-ljao je Skot.

Okland upali lampu.

U sobi se nalazio jedan široki udoban krevet.

Del odnese Ami tamo i polako je spusti na mekanu postelju. Ona je otvorila oči.

— Pa, biće ti lepo ovde, draga! — pokušao je Del da je uteši.

Ona ga pogleda samo za trenutak i njene oči se ponovo zatvoriše.

Njih trojica su izašla iz sobe i zastali na stepenicama.

— Poslaću ti nekoliko momaka da paze na Ami i brinu se o njoj — reče Del.

— Ali, momci, pa ta žena je ranjena — pobuni se Okland. — U svakom slučaju potrebna joj je nega, ali i doktor mora povremeno da je pregleda. Nije to tako jednostavno. Kako ste vi zamislili da to izvedete?

— Ništa ti o tome ne brini — reče Skot. — Samo neka Šejn sazna kako je njoj teško i taj detlić će dolepršati i pre nego što mi pretpostavljamo. Ali, teško njemu, a i njoj, ako se u gradu pojavi bez ledi Fortune.

— Čuvaj je kao oči u glavi! — opomenu ga Del i pokaza rukom prema vratima sobe u kojoj se nalazila Ami. — Ti i ne sanjaš kakvu smo zlatnu ribicu upecali.

— Ako nam sada pokvariš ovu igru, Oklande, onda ću ja lično da ti zavrnem šiju — režao je Skot. — Sa mnom se ne-moj šaliti, staro momče!

Zatim je sa Delom sišao niz stepenice i nekoliko sekundi kasnije za njima su se zatvorila vrata.

Okland pogleda besno za njima.

Pipnuo je svoje čelo i tek tada primetio da su graške znoja prekrile celo njegovo lice.

Okrenuo se polako i pogledao prema sobi gde se nalazila devojka. Da li je teško ranjena? Sta da radi, ako se ona ovog trenutka pojavi na vratima i pojuri kao neka životinja na nje-ga?

Nije nosio oružje. Kolena su počela da mu klecaju, a srce je divlje lupalo.

Pribrao se brzo. Sišao je dole, uzeo pušku i seo na stepenice.

XIV

Major Mark je sjahao s konja.

— Zaustavite! — doviknu on zapovedniku A-eskadrona. — Odmor. Dva sata. Ta prokleta vrućina.

— Razumem, ser! — odvrati kapetan Fender i potera konja u stranu.

Major Mark se uputi naviše prema golim brdima i kad je došao gore stavio je dvogled na oči.

Plavo vedro nebo Arizone nadvilc se iznad krševitog predela. Talasi žege treperili su već na oko pola milje unaokolo. Bisernosiva izmaglica skrivala je horizont. Izgledalo je kao da su se spojili nebo i zemlja.

Nigde se ništa nije micalo u ovom pustom kraju. Čak ni od divljih životinja nije bilo ni traga.

Mrzovoljan, vratio se on natrag do eskadrona koji se odmarao u senkama stena.

Fender mu pride nekoliko koraka.

— Ništa, do đavola! — procedi mali major kroz zube. — Ovde sam očekivao da ću bar od pukovnika dobiti neku vest. Nalazimo se još najviše jedan dan jahanja udaljeni od Barou Krika.

— Ja mislim da ćemo mi već sutra ujutru stići u Arojo — reče kapetan Fender.

— Ako do Barou Krika ne dobijem nikakve vesti, onda ćemo sačekati da svi eskadroni stignu — občasni Mark namrštivši se. — Ne bih smeo da se upustim u avanturu da jednim jedinim eskadronom napadnem na ovom širokom i nepreglednom terenu.

Fender je bio postavio stražare.

— Jahači! — uzviknu iznenada jedan od njih. — Desetorica konjanika približavaju nam se sa jugozapada, ser! — javi on majoru.

Breg i visoke stene zaklanjali su im vidik. Pošli su za vojnikom. Mark stavi dvogled na oči.

— Graničari! — uzviknu on i pruži dvogled Fenderu.

— Tačno! — potvrdi kapetan i okrete se. — Trubač! Znak za raspoznavanje!

Mark je posmatrao konjanike kroz dvogled i jasno je primetio komešanje u redovima vojnika, kada je odjeknuo zvuk trube.

— Kaplare, zastavu eskadrona na breg! — viknu Fender.

Mark je i dalje posmatrao desetoricu jahača.

— Patrola koju je poslao pukovnik Bravo! — uzviknu Fender samopouzvano. — Najzad!

Bataljon iz Juke jahao je tamnosive konje. Ali Marku se učinilo da su ovo mrkovi svetle boje.

— To nisu momci pukovnika Brava — reče Mark i pruži kapetanu dogled. — Ovi jašu mrkove.

Fender stavi stakla ispred očiju.

— Sto mu gromova — promrmlja on posle izvesnog vremena. — Pa, takve konje jašu momci iz Kamp Granta. Otkud sada oni ovde?

— Uskoro ćemo saznati! — odvrati Mark i prekrsti ruke na leđima.

— Pa, to je Brent! — uzviknu Fender iznenada. Spustio je dogled i pogledao Marku u lice koje se razvuklo u osmeh od radosti. — To je stvarno poručnik Brent, a iza njega sam raspoznao Bluma.

Vojnici su izašli iz senki i okupili se oko oficira.

Desetorica jahača mogli su se već raspoznati golim okom. I kad su se popeli na poslednje uzvišenje mogli su da vide logor eskadrona. Mahnuli su šeširima i poterali konje u galop.

Pet minuta kasnije visoki Brent se probio do malog majora i podneo raport.

Brent je opširno ispričao o svemu, a objasnio je majoru i to ko je namamio dve stotine Pajuta ratnika i zašto.

Mark opsova.

— Neka ljudi sjašu, poručniče! — naredi on. — Odmorićemo se još jedan sat. Uzmite sledovanje.

Brent pozdravi i okrete se brzo.

— Sjašite! — komandovao je on svojim ljudima. — Za mnom!

Fender je vrteo glavom.

— Dve stotine Indijanaca ratnika jašu prema Santa Marija Rivere kanjonu! A mi smo mislili da ćemo ih stići već kod

Barou Krika. To je ipak još stotinak milja dalje nego što smo mi pretpostavljali.

Mark izvadi časovnik.

— Polazak posle jedan sat — reče on. — Pošaljite glasnika kapetanu Binderu da bi znao da se jaše prema Santa Marija River kanjonu. Neka on obavesti ostale eskadrone. Dve stotine Pajuta! Ja sam siguran da oni već znaju da mi idemo prema njima. Eskadroni treba da se okupe svi na jednom mestu.

Fender pozdravi i koraknu nazad. Naredio je vojnicima da se i dalje odmaraju.

— Hoćemo li ubrzanim maršom nastaviti dalje? — upita on.

— Ne! — odgovori Mark. — Sačekaćemo da nam se približi sledeći eskadron. Nemam ni najmanje volje da se samo s jednim eskadronom strmoglavimo među dvesto ratnika Indijana kao odlomljene stene u more.

— Razumem, ser! — pozdravi Fender.

Major Mark pride svom konju i vinu se u sedlo. Stao je zatim ispred eskadrona i dao znak Brentu.

— Kako to, sto mu gromova, da se Šejn odjednom pojavio u Elk Fajeru? — upita Mark visokog momka.

— Vi poznajete Sejna, ser? — isceri se Brent. — On se pojavio u nekom naselju baš onda kad su to mesto napali Indijanci. On i neka žena su se spasli.

— S nekom jako lepom ženom, zar ne?

— Ja je nisam video, ser. Ona je ranjena i ostala je u Elk Fajeru.

— A Šejn je na tragu nitkovima koji su doveli Pajute u ovu oblast?

Brent potvrdno klimnu glavom.

— Jedina zagonetka je, kako se on našao baš u tom trenutku u naselju! — reče Mark.

— Vetar! — osmehnu se Brent. — Doneo ga je vetar ovamo.

— Ako su Šejn i Bravo zajedno, onda oni neće izgubiti iz vida Indijance. I, oni će nas sigurno obavestiti o njihovom kretanju, čim im se približimo.

Eskadron je proveo noć u podnožju brda Grum i idućeg dana nastavio da jaše dalje posle izlaska sunca. Pošto je major saznao da se stvarno radi o dve stotine ratnika, nije više tako jako žurio. Bataljon je već imao gubitke, jer je grupa koju je predvodio Bravo bila skoro prepolovljena.

Baš onako kako je Fender rekao, oni su u podne stigli do korita Barou Krika, prešli preko njega i jahali dalje na jugo-istok prema brdovitom predelu obraslim gustim žbunjem.

Pola sata kasnije ugledali su više oblaka prašine na horizontu.

Mark opsova i naredi da se stane. On, Pfender i Brent bili su dovoljno iskusni i znali su šta to treba da znači.

— Ako bi mi neko sada rekao da su to antilope — frknu mali major — rasekao bih mu lobanju na dve polovine svojom sabljom.

Fender razvuče lice.

— To su tih dve stotine Pajuta! — reče on. — I, kako se meni čini, njima se u Santa Marija Riveru nije dopalo, pa su krenuli ovamo.

— Ne! — odvrati major, osvrćući se na sve strane. — Oni su nas primetili i sada žure ovamo da bi nas smrvili! Ali, ja nemam ni najmanje volje da ovde započnem bitku s njima. Jer, B-eskadron nalazi se dva dana jahanja iza nas, a dve ostale jedinice idu za njim na rastojanju od jednog dana jahanja. Tako dugo mi ne bismo mogli da se odupremo na ovom otvorenom prostoru.

— Sta naređujete? — upita ga Fender i povuče uzdu mrkovu.

Mark ga pogleda.

— Da li ti želiš da umreš kao heroj na ovom mestu?

— Onda, dakle, vraćamo se i jašemo u susret kapetanu Binderu koji se nalazi iza nas.

— Tako je! — odvrati Mark. — Ne berite brigu da će Pajute izgubiti volju da nas napadnu. Pustite ih nek nam se približe. Napred, Fendere! Usiljenim maršom natrag prema B-eskadronu!

Hteo je da povuče svoga konja u stranu, kada je Brent ispružio ruku i zaustavio ga.

— Ser, eno pukovnika! Bravo i Šejn!

Ljudi iskriviše vratove. Mali major se podiže u uzengijama.

Uskoro je odjeknuo topot kopita konja koji je postajao sve glasniji i glasniji.

Jednom udolinom brzo su se približavala dva jahača. Jedan je bio oficir granične konjice, a drugi civil koji je jahao na konju zajedno sa nekom ženom.

Mark se pokrenuo u sedlu. Pogledao je Brenta.

— Je li to ta žena s kojom se Šejn spasao i umakao Indijancima? — upita on.

— Možda je to ona? — odgovori Brent i isceri se.

Fender pucnu jezikom i zavrte glavom. U njegovom pogledu ogledalo se iskreno priznanje tom visokom čoveku.

— Taj momak nosi ženu sa sobom na konju među gomilom Indijanaca, kao da je ona neko lagano perce. Svaka mu čast!

Vojnici se isceriše.

Bravo i Šejn su se približavali u brzom galopu.

— Eno tamo su Indijanci! — doviknu Bravo još izdaleka. Pokazao je rukom prema jugu.

Mark je poterao konja.

— Ser! — raportirao je on kad su Bravo i Šejn zaustavili

konje. — Major Mark sa A-eskadronom iz Fort Juke na raspolaganju!

— Dolaze Indijanci! — viknu Bravo ljutito. — Ja sam naredio majoru Laslovu da kao prva jedinica dva eskadrona krenu iz Fort Juke.

— Ah, ta glupa vežba! — reče Mark i namršti se. — To ću ti objasniti kasnije. Binder se nalazi dva dana jahanja iza nas. A, ostala dva eskadrona kreću se za njim na otprilike dan jahanja. Ja sam već izdao naređenje da se vratimo natrag i jašemo u susret Binderu.

Bravo pogleda prema jugu.

Mark i Šejn se pozdraviše.

Kada je Mark pogledao u plavu ženu podigao je galantno šešir. Ali, ona nije odgovorila na pozdrav, samo je okrenula glavu u stranu.

— A-eskadron se povlači na zapad! — naredi Bravo. — Sve do planine Mojavo. B-eskadron će se kretati takođe prema zapadu. A oba zadnja eskadrona zadržaće sadašnji pravac kretanja, ali moraju žuriti. I tako ćemo uklještit i proterati ih preko Kolorado Rivera. Svi eskadroni će prekosutra rano ujutru u pet časova početi bitku. Fendere, vratite se smesta natrag. Mark, usmeno prenesite saopštenje svim komandirima eskadrona! Brzo!

Mark i Fender pozdraviše i okrenuše konje.

— Eskadron za mnom! — grmnu Fender i stade na čelo. Major Mark je jahao pored eskadrona sa strane i jedno za drugim pozvao tri vojnika koje je po zapovesti pukovnika poslao u pravcu gde je trebalo da se pojave tri eskadrona koji su jahali za njima, a zatim je otkasao napred do oficira. Krišom je pogledao plavu ženu, koja je stalno okretala glavu kako bi izbegla njegov pogled. Ubrzo posle toga saznao je od pukovnika ko je ta žena i kako je dospela ovamo.

Ubrzanim maršom krenuo je A-eskadron prema zapadu. Prošli su sati dugog jahanja. Noć je polako počela da sakriva eskadron u svojim tamnim nedrima. Bravo je naredio da se stane i da se bivakuje. Mesto je bilo pogodno za noćni logor. Na okolnim uzvišenjima postavljene su straže.

Kad je dan počeo da sviće eskadron je već bio odmakao daleko od mesta gde su vojnici prenoćili. Jahali su dalje što su brže mogli.

Negde oko podne pred njihovim pogledima isprečili su se obronci Mojave planine koji su kao kakve utvare izranjali iz sive izmaglice. Planinski masiv sve više je otkrivao raskoš svojih brda i vrhova, a kada je sunce zašlo stigili su do sivih brežova u podnožju planinskog lanca.

Pukovnik Bravo naredi da se stane i obavesti Fendera da se konji nahrane i odvedu u zaklon, a posle večere da eskadron

zauzme borbeni položaj po grupama, jer je već u osvit dana očekivao napad Pajuta.

Poslednji zraci sunca otkrili su jasno nameru Indijanaca. Bilo je sigurno, sudeći prema oblacima prašine koji su se dizali u nebo, da poglavice raspoređuju svoje grupe ratnika za napad sutra rano ujutru.

Straže su isturene daleko ispred mesta gde su se vojnici odmarali. Bravo je krenuo da obiđe mesta gde su bile postavljene straže. S njim je krenuo i Šejn.

— Poslednje noć ledi Fortuna mi je ponudila neki jako dobro plaćen posao, ako sa eskadronom odjašem tamo gde ona želi — ispriča mu Bravo, smejući se glasno. — Pa, ta žena mora da je stvarno luda. Ili je to samo očajanje. Ja nameravam posle borbe sa Pajutama da potražim te lupeže da bismo ih stavili s one strane brave i izveli pred sud. Ali, meni se čini da novac ima samo ona.

— U pravu si! — odvrati Zapadnjak.

— Onda mi sve ostalo možemo da poverimo šerifu, zar ne Šejne? — upita Bravo. — Povešćemo ledi s nama u Fort i ja ću narediti da je odvedu u Kamp Lovel. Šerif iz Juke raspisao poternice za banditima. Ali, ti nitkovi nam više i nisu toliko važni. Bez te plavuše oni su niko i ništa. Moj i tvoj iskaz biće dovoljni da joj sud odmeri zasluženu kaznu.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Onda ćeš ti s nama, znači, krenuti u Juku? — upita Bravo i potapša svog prijatelja po ramenu.

— Ja ću doći kasnije!

— Aha, u pitanju je ta Ami! — osmehnuo se Bravo i u mraku potraži Šejnov pogled. — Posle četrnaest dana stići će naši ranjeni vojnici. Oni bi mogli da povedu Ami sa sobom.

— Postoje neke stvari koje se ne mogu prepustiti nekom drugom — objasni Šejn.

Išli su dalje. Dve senke pojaviše se pred njima u mraku.

— Jahač Hejvord i jahač Dojl na straži, ser! Na stražarskom mestu ništa novo.

— Hvala! Nastavite! — reče Bravo tiho.

Šejn i Bravo su koračali dalje, a zatim su zastali ispred jedne grupe stena. Njihovi pogledi bili su upereni prema jugu gde su logorske catre Pajuta bacale svoju svetlost prema tamnom nebeskom svodu.

— Nalaze se u klopci! — reče pukovnik posle izvesnog vremena.

— Da li on to ne zna?

— Kad su njegovi izviđači naišli na Marka odmah su se vratili natrag. Mislim da ne znaju za ostala tri eskadrona. To ćemo sutra tačno videti. Ako napadne, polomiće zube o đavolski tvrd orah.

— Meni se čini da ga ti žališ, Bravo?

— Na neki način žalim sve te jadne momke koji su krenuli u jednu takvu avanturu. Zato i hoću da se toj gramzivoj ledi Fortuni sudi.

Okrenuli su se natrag i krenuli prema logoru.

XV

Pramenovi magle lebdeli su iznad bregova. Sa puškama spremnim za paljbu, ležali su vojnici A-eskadrona na svojim položajima i napregnuto gledali prema jugu gde se iza bregova crveni čovek spremao za napad. Potmulo dobovanje razleglo se preko brda i udolina.

Mark nije skidao dogled s očiju. Bravo i Šejn su čučali pored njega. Ledi Fortuna nalazila se pod stražom. Čuvali su je vojnici koji paze na konje, tamo gore u brdima.

Tada su se iznenada iz srebrnastosiive izmaglice pojavili prvi jahači.

Vojnici su se došaptavali.

— Znači, dotle je došlo! — reče major i zameni dogled „karabinom”.

Fender pogleda pukovnika.

— Pustite ih neka se približe, Fendere! — reče Bravo.

— Razumem, ser! — odvrati komandir eskadrona.

Klimento je okupio svoje ratnike ispred brda. Pulk je postajao sve veći i veći.

Sa Brentovim regrutima, pukovnikom i Šejnom A-eskadron iz Fort Juke brojao je osamdeset pušaka. Bila e to dovoljna snaga da zaustavi dvesto loše naoružanih ratnika. A uz to, svi su vojnici znali da se sa severa približavaju još tri eskadrona sa po šezdeset jahača, da se oni nalaze već u neposrednoj blizini i da će učestvovati u ovom boju. Ipak, mnogim graničarima je srce počelo ubrzano da kuca kad su ugledali ratnike u tako velikom broju. Tu i tamo poneko je krišom brisao znoj sa čela, a neko je rasejano gutao pljuvačku, jer mu je grlo odjednom postalo suvo kao barut.

Klimento nije dugo oklevao.

Zemlja kao da je odjednom počela da drhti. Dve stotine Pajuta, jedan za drugim, poterali su konje u galop. Gomila ratnika raširila se na sve strane kao neka ogromna lepeza. Za trenutak je izgledalo da ispod bregova nema nijednog mesta, a da na njemu nije stajao mustang sa ratnikom na svojim leđima.

Cevi pušaka, vrhovi strela, koplja i tomahavke presijavali su se na suncu i Pajute uzviknuše svoj ratni poklič. To je više nego išta trebalo da uplaši bele ljude.

Trubač je prineo instrument ustima.

— Pustite ih da se približe! — viknu Bravo.

Bataljon iz Fort Juke bio je izvanredno uvežban. Ništa se tu nije prepuštalo slučaju.

Fender je stalno gledao u pukovnika. Kad je Bravo klimnuo glavom, kapetan izvuče sablju i ustade.

— Pali! — viknu Fender i istog trenutka prasnuse pucnji iz osamdeset karabina.

— Pali! — komandovao je on ponovo.

Njegova komanda se skoro više i nije čula od zaglušujuće buke vatre iz karabina koja se mešala sa zvukom trube eskadrona.

Paljba iz osamdeset karabina pokosila je prve redove Indijanaca. Njihov borbeni poredak se raspao. Gomile jahača jurile su tamo-amo ispred eskadrona. Vojnici su neprestano pucali.

Indijanci su takođe pucali iz pušaka. Isto tako kiša strela i kopaljka zasula je stene gde su se nalazili graničari, ali to nije ništa pomoglo. Zakloni su bili dobro odabrani.

Klimento je ipak uspeo brzo da pregrupiše svoje ratnike. Usledio je novi napad. Ali, nije uspeo da se približi stenama, gde se nalaze vojnici. Graničari su uspeali da odbiju i ovaj napad. Više puta poneki smeli ratnik je pokušao da se približi manje od sto jardi do položaja, ali ko god se usudio da pređe tu liniju platio je svoju hrabrost životom.

Pukovnik Bravo udari pesnicom po kamenu. Bio je ljut.

— Zašto Klimento ne odustane od napada! — rekao je on. Jer, bilo je jasno da je već izgubio bitku.

Vetar sa zapada doneo je do njihovih ušiju signal za napad granične konjice Sjedinjenih Država. Zvuci trube pomešali su se sa odjekom vatre iz „karabina” i ratnim pokličima Indijanaca.

Mnogi vojnici iskočiše iz zaklona i počеше od radosti da bacaju šešire u vazduh.

Kapetan Binder krenuo je sa svojim B-eskadronom u napad iz predela gde se nalazilo žbunje. Sa suncem u leđima. Bio je još dosta udaljen. Jahali su u dva reda.

Progonjeni Pajute su se pokolebali i kao da ih je zahvatila oluja krenuli su u neredu prema jugu.

Bravo skoči.

— Fendere! Na konje! — viknu on prodornim glasom.

To nisu predvideli. Ali, Binder je skrenuo suviše daleko prema jugu i moglo se očekivati da će on, izvan domašaja vatre A-eskadrona, koji bi mu pomogao, dospeti u kritičan položaj, jer će se naći uklješten između Indijanaca koji beže.

— Prekini vatru! — komandova Fender i izađe ispred položaja. — Dovedite konje i uzjašite! U dva reda i napred!

Nije prošlo ni pet minuta, a eskadron je bio spreman za polazak. Krenuli su.

Ostali su jedino ledi Fortuna i Šejn.

Tada je Klimento napravio odlučujuću grešku.,

Umesto da krene prema reci Kolorado, skrenuo je prema istoku i time naišao direktno na puške ostala dva eskadrona. Time je bataljon iz Fort Juke obrazovao davoljski opasan trogao i Pajute su u njemu jahali u krug i pokušavali u grupama da se probiju prema severu i istoku.

Kumento je primetio da je pogrešio i krenuo sa svojim ratnicima prema Kolorado Riveru. Bezali su glavom bez obzira.

Render odgalopira do mesta gde su se nalazili pukovnik Bravo i major Mark.

— Da krenemo u širokoj formaciji u napad, Bravo! — reče on brzo. — Razbićemo ih pre nego stignu do Kolorado Rivera.

Bravo podiže ocrve.

— Trubac! — viknu on. — Svi, stoji!

Čak je i Mark bio iznenađen. Render se ukočio kao sveća ispred njega i gledao ga zbunjeno.

— Bravo, ne misliš vajda ozbiljno da tako uradimo! — huknu on.

Lice pukovnika je bilo tvrdo kao čelik, a njegov glas leden.

— Naređujem svima, stoji! — viknu on. — Da, kapetane, tako je! Okupite sve eskadrone!

— Trubacu, sto mu gromova! — viknu Bravo. — Pa šta je sada? Zar nisi čuo naređenje?

Truba sevnu na suncu i znak da se svi zaustave odjeknu bojištem.

— Eskadroni neka se skupe svi na jedno mesto! — naredi Bravo oštro.

Posmatrao je kako Indijanci beže.

Znak za okupljanje prekinuo je trubu koja je još uvek trubila zaustavljajući.

Dok je prašina padala na zemlju, a dim iz usijanih cevi polako nestajao, eskadroni su se približavali mestu gde se nalazio pukovnik Bravo.

Pukovnik je uzeo uzde u ruke tek kad je do njega dogalopirao mali major, zaustavio konja i stao pored njega. Javio mu je da su svi eskadroni iz Fort Juke stigli.

Pukovnik Bravo pozdravi.

— Napred, prema Kolorado Riveru! — naredi on.

Mark stavi ruku na šešir.

— Razumem, ser!

Izvesno vreme je gledao pukovniku u oči, zatim je povukao konja za uzdu i preneo naređenje dalje.

Kasnije su on i Bravo jahali jedan pored drugog. Nalazili su se ispred bataljona.

— Što me tako čudno gledaš? — upita iznenada Bravo posle izvesnog vremena. — Možda misliš da sam se razboleo ili da sam progutao ekser?

— Pružio si im priliku da odnesu živu glavu! Zašto? — upita major.

Bravo ga zbunjeno pogleda.

— Kako to misliš? — upita on podigavši obrve. — Zar ne gonimo Pajute ispred nas? Poraz Indijanaca je tako strašan i za njih će biti veliko poniženje ako im ne dozvole da svoje mrtve ratnike ne ponesu sa sobom.

Mark razvuče lice.

— Možda misliš da ja treba da uđem u istoriju granične konjice kao pobjednik nad Indijancima u brdima Mojave? — nastavi Bravo.

— Ja se slažem da bude tako! — osmehnu se Mark. — I mislim da će tako i biti.

Jahali su već dugo. Bravo se jednog trenutka okrete u sedlu i pogleda nazad.

Plava kosa ledi Fortune lepršala se na povetarcu negde u sredini A-eskadrona.

— Pa, gde je Šejn? — upita Bravo odjednom obrativši se majoru Marku.

— Odjahao je u Elk Fajer — odgovori major. — Pa, to sam ti već saopštio.

Bravo potvrdno klimnu glavom.

Sunce je već bilo na zalasku kada je bataljon vojnika izbio na obalu Kolorado Rivera. Reka je vijugala ovde širokom ravnicom i delila je na dva dela.

Poslednji zraci sunca osvetljavali su pobeđene Pajute koji su već daleko na suprotnoj obali reke jahali prema severu.

Bravo naredi da se stane i da se logoruje pored obala reke. Odabrali su pogodno mesto.

Kada je ujutru sunce promolilo svoju glavu između udaljenih brda, pukovnik je naredio da se vojnici sprema i krenu prema Fort Juki.

XVI

Okland razvuče iznenađeno svoje okruglo lice kao da je ugledao samog đavola lično kad je Del sa dvojicom ljudi ušao u kuću.

— Dele— — viknu on prigušenim glasom. — Šta je to sada? Usred bela dana! Šta je vama? Zar ste poludeli? Ima vas već četvorica u ovoj kući. Pa, to je previše. Toj ženi je bolje, ali ona još uvek leži u krevetu.

— Vas dvojica, jedan na jednu, a drugi na drugu stranu! — naredi Del. — Smestite se ovde dole. Skok i Ben neka takođe siđu ovde. Dovoljno je da kod nje ostanu dva čoveka.

— Pa, šta vi zaboga nameravate? — ciknu Okland piskavim glasom. Gledao je zbunjeno momke.

Del mahnu rukom.

— Šejn je u gradu, čoveče! — viknu on.

— A, leđi Fortuna? — huknu Okland isplazivši jezik.

Del sleže ramenima. Nije odgovorio ništa.

Znači, ona nije stigla!

— A, gde se sada nalazi taj pasji sin Šejn? — upita Okland zabrinuto.

— Otprilike pre jedan sat bio je kod doktora — odgovori Del. — Sada je u hotelu.

— I, šta se vi ovde movate kod mene? — upita Okland. — On mene ne poznaje, a sigurno ne zna da se ta žena nalazi kod mene u mojoj kući.

Skot je ušao unutra.

— Hej, Skote! — ciknu Okland. — Vi se ovde krećete tako slobodno kao da vam niko ništa ne može. Kažu da se u Elk Fajeru nalazi taj kučkin sin Šejn. Ako se desi da on bilo koga od vas ugleda, onda smo propali mi svi, momci!

— Sredićemo mi tog nitkova! — huknu Skot.

Bacio je šešir na sto, uzeo jednu od Oklandovih skupih cigara i zapalio je.

— Otići ćeš kod njega! — nastavio je on, pošto je dunuo dim iz svojih usta. Kaži mu da ćemo tu njegovu malu srediti ako on do večeras ne dovede ovde leđi Fortunu. Jasno?

— Ja! — kriknu Okland uplašeno. — Pa, šta je vama? Ne misliš valjda ozbiljno?

Skot se isceri.

— Tebi se ne može dogoditi ništa — reče on mirno. — Neki duh ti je noćas došao u snu i naredio ti da mu to saopštiš. A, posle toga se vraćaš ovamo. Pa, to je tako jednostavno. Jedino mu ni za živu glavu nemoj kazati gde smo sakrili tu slatku lutkicu. Bar zasad. Traži od njega da ti kaže gde je odveo leđi Fortunu i kada može da je dovede natrag u Elk Fajer. Tek večeras poče da teče naš ultimatum.

— To kopile će me upucati kao od šale! — kukao je Okland. — To je sigurno.

— Onda ćemo smaknuti i njegovu lutkicu! — grmnu Skot i opsova. — To mu moraš reći.

— Ja mislim da to nije dobra zamisao! — tvrdio je Okland. Odmahnuo je energično glavom. — Kako to, sada treba da idem ja sam? Zašto me vi ne pratite? Eto, možete ti i Del da krenete sa mnom.

— Izgleda da me on nije razumeo — reče Skot, obrativši se Delu. Pogledao je kroz prozor. — Ako ne krene ovog trenutka, ja ću mu razmrskati tu njegovu tvrdu lobanju. Objasni mu to, momče!

Okland je bespomoćno gledao u Dela. Možda će on narediti

nešto drugo. Drhtao je od straha, pomislivši na tog đavogski opasnog Šejna.

— Ustani i kreni! — naredi Del grubo. — Mi ćemo te čekati ovde. Budi siguran da ti se ništa neprijatno neće desiti. Reći ćeš da uopšte ne poznaješ ljude koji su te tamo uputili da mu to saopštiš. Osim toga, ti si ovde glava grada, pa je i razumljivo da su se neki kućkini sinovi usudili da se baš tebi obrate sa jednim takvim zahtevom. Kaži da će u protivnom upucati tvoju ženu.

— Ali, ja i nemam ženu — bunio se Okland.

— Šejn to ne zna! — grmnu Del ljutito. — Nemoj tu sada da izmišljaš. Čuo si šta je Skot rekao.

— Možemo mi da nađemo i nekog drugog čoveka da uradi ono što mi od tebe zahtevamo — procedi Skot kroz zube. — Ali, u tom slučaju tebe ćemo svakako morati da učutkamo, i to za večita vremena.

Okland se namršti. Odjednom je zgrabio šešir sa čiviluka i brzo krenuo ka izlazu iz kuće.

— Tako se to radi! — viknu Skot i razvuče lice u grimasu. — Treba mu samo malo bolje potprašiti tur i da vidiš kako će da sluša.

XVII

Vlasnik hotela se snuždio.

— Meni je stvarno jako žao, mister Šejne — reče on i odmahnu glavom. — Ali ja mogu da potvrdim samo ono što ste čuli od doktora. Dva čoveka su njega onesvestili udarcima i kad je došao sebi, Ami je već bila nestala. Meni se čini da se ta devojkica više ne nalazi u Elk Fajeru... Aha, šta je to sada. Evo dolazi glava našeg grada. To je mister Okland, ser! Možda on nešto zna da vam kaže šta se dogodilo sa devojkicom. Mister Oklande, ovo je mister Šejn. Došao je da se raspita šta se dogodilo sa tom devojkicom Ami Džiterburg.

Zapadnjak je odmerio pogledom debelog čoveka.

— Znači, vi ste Šejn? — upita Okland.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Eto, vidite — reče vlasnik hotela. — Zar vam nisam odmah rekao da će vam mister Okland pomoći da saznate gde se devojkica nalazi?

— Izgleda kao da želite nešto da mi kažete, mister Oklande — reče Zapadnjak kad se vlasnik hotela udaljio.

Okland se najpre osvrnuo na sve strane da bi se uverio da ga niko ne sluša, a zatim je povukao Šejna za ruku u stranu.

— Gde se nalazi leđi Fortuna? — upita on.

Šejn se namršti.

— A, kakve to veze ima sa Ami Džiterburg? — upita on. — Uostalom zašto vi to želite da saznate?

— Ja lično nemam nikakve veze sa ledi Fortunom — tvrdio je Okland. — Neki nepoznat čovek došao je kod mene i naredio mi da vas potražim u hotelu.

Zapadnjak ga besno zgrabi za jaknu.

Okland uplašeno podiže ruke uvis.

— Naterali su me da dođem ovamo — krkljao je on. — Momci su mi zapretili da će ubiti i mene i moju suprugu ako ne prenesem vama ono što su oni rekli.

Zapadnjak ga pusti.

— Šta to imate da mi kažete? — upita on.

— Ti ljudi su odveli Ami Džiterburg i traže za zamenu za nju da im vrate ledi Fortunu. I to do večeras.

Zapadnjak pogleda u oči debeljka.

— Oklande, vi smrdite od straha! — režao je on tiho. Odjednom se u njegovim rukama stvorio revolver i cev se munjevito zari u trbuh debelog čoveka. — Istinu na videlo, ili pritiskam obarač! Ne šalim se ni najmanje.

— Ti ljudi nalaze se u mojoj kući — cvilio je Okland. — Oni drže Ami Džiterburg na gornjem spratu kao u zatvoru. Ja ću pozvati policiju...

— Ne! — ciknu Zapadnjak. — Vi ćete ostati ovde gde ste i ponašaćete se kao da se ništa nije dogodilo. Nikom ni reći! A, gde se nalazi vaša kuća?

Okland mu je tačno opisao položaj zgrade.

— A, u kojoj sobi se nalazi vaša žena? — upita Šejn odjednom.

Okland je zbunjeno buljio u njega.

— Čoveče, zaboga, zar stvarno niste razumeli šta sam vas pitao? — ciknu Šejn posle izvesnog vremena.

Okland odmahnu glavom.

— Ja uopšte nemam ženu, ser! — izusti on najzad.

— Da se niste mrdnuli sa ovog mesta! — naredi Zapadnak.

Hteo je da izađe iz hotela kroz vrata koja su vodila pravo na glavnu ulicu, ali se predomislio.

Izašao je u zadnje dvorište, preskočio jedan zid i krišom se polako provlačio između žbunova iza zgrada do Oklandove kuće. Stigao je sa zadnje strane zgrade. Tu se nalazila štala čiji je krov skoro dodirivao gornji sprat kuće.

Zapadnjak stavi „kolt” u futrolu i počeo oprezno da se penje prema krovu štale. Stigao je do zida kuće.

Jedan od prozora bio je otvoren. Pogledao je oprezno unutra. Pored prozora nalazio se krevet i u njemu je lažala Ami. Dva momka sedeli su za stolom na suprotnoj strani sobe i igrali karte. Oni su приметili Zapadnjaka kad je već bilo kasno.

Sa „koltom” uperenim u pravcu gde su se nalazili momci, Zapadnjak je munjevito uskočio u prostoriju.

— Ako izustite samo jednu jedinu reč, odjeknuće pucanj i istog trenutka naći ćete se na putu za pakao, mučaćosi! — opomenu ih Šejn.

Oni iznenađeno ispustiše karte i ustadoše sa rukama podignutim u visini ramena.

Ami se osmehnu.

— Šejne, dragi! — prošaputa ona. — Znala sam da ćeš doći.

Zapadnjak je pogladi po kosi i priđe dvojici momaka. Uzeo je njihove revolvere i stavio ih na sto.

— Koliko vas ima? — upita visoki čovek.

— Dole su četvorica — odgovori jedan od njih.

— Nemojte da pokušavate da se suprotstavite — reče Zapadnjak. — Policija je opkolila kuću i ako bilo ko pruži otpor biće upucan kao prerijski zec. Zato sada mirno siđite dole i kažite to isto tim vašim drugarima.

Sklonio se u stranu i otvorio im vrata.

Njih dvojica su buljili u njega kao da je on neki duh.

— Hajde, krećite! — naredi Šejn.

Nisu čekali da im se kaže dvaput. Projurili su kroz vrata i sišli niz stepenice.

— Hej, šta to radite vas dvojica! — čuo se neki ljutiti glas odozdo. — Zar ste ostavili devojkicu samu?

— On je gore! — ciknu jedan od dvojice momaka.

— A ko je to on, trubo jedna?

— Šejn! — začuo se odgovor. — Ušao je kroz prozor. Sko-te, sve je sada kasno. Opkoljeni smo. Cela kuća je opkoljena.

Nastade tišina.

— Napred — viknu neko prodornim glasom.

Zapadnjak je čuo kako se otvaraju ulazna vrata kuće.

Odjeknuše pucnji. Banditi istrčaše na ulicu. Pucali su nasumce na sve strane.

Šejn priđe stepenicama. Sišao je oprezno dole i prišao vratima. Ugledao je bandite kako nestaju iza ugla glavne ulice. Pucali su još uvek mada ih niko nije progonio. Naglavačke su odmaglili iz grada.

Kada je Šejn izašao na ulicu ispred njega su se odjednom pojavili Okland i Koter, šef policije. Zapadnjak im je objasnio šta se dogodilo.

— Na konje — komandova Koter svojim ljudima.

— Da li je moja kuća prazna? — upita Okland.

— Jedino se još Ami nalazi gore u sobi — odgovori Šejn. Njemu je bilo jasno da Okland mora imati neke veze s banditima. Ali, to sada i nije bilo važno. Ledi Fortuna bila je na putu prema Fort Juki, gde je čeka sudija, a za ovim banditima koji su umakli biće raspisana poternica.

Kad je ušao u sobu, stavio je revolver u futrolu, prišao krevetu gde se nalazila Ami i poljubio je. Devojka ga je zagrlila.

— Kako ti je, Ami, draga? — upita on.

— Dobro se osećam — odgovori ona. — A, posebno kad sam tebe ugledala.

— Nemoj biti tako hrabra, Ami — doviknu neko sa vrata. Zapadnjak se okreće brzo.

Bio je to doktor.

— Hoću da budete pod mojim nadzorom — reče on i priđe devojci.

Bilo mu je potrebno samo nekoliko minuta da pregleda Ami.

— Biće potrebno još samo dva-tri dana i onda će moći da ustane — reče on. — Ali samo kratko. A zatim svakog dana sve više i više. Da li razumete šta hoću da vam kažem, mladiću?

Šejn potvrdno klimnu glavom. Radovao se od sveg srca što je Ami ozdravila.

— Da li treba da je ponovo donesem u vašu kuću, doktore? — upita Šejn, jer nije hteo devojku da ostavi u Oklandovoj kući.

Doktor je potvrdno klimnuo glavom.

Zapadnjak je podigao Ami na ruke i krenuo za doktorom prema njegovoj kući.

Ami je bila presrećna što je Šejn ostao pune dve nedelje pored nje. Ali, došlo je ipak vreme da on krene!

Pre nego što je otišao iz Elk Fajera potražio je majstora u gradu i dao mu osamsto dolara da napravi novu kuću za Ami.

— Gledajte da bude što pre gotova — osmehnu se Šejn. — Vratću se uskoro da vidim kako izgleda.

Majstor je obećao da će biti tako kako je Zapadnjak zahtevao.

Šejn se vinu u sedlo mrkova. Rastanak mu je često teško padao, ali nikad mu srce nije tako ubrzano kucalo kao sada.

— K R A J —

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

SLEDEĆA SVESKA ŠEJN

BROJ 60

DŽEK SLEJD

DEVOJKA IZ TEKSASA

Kroz uzan prozor Soni je ponovo ugledao Elizu i Šejna. Baš tog trenutka crvena svilena bluza lepe žene čvrstih, krupnih grudi kliznula je zavodnički niz njena ramena.

U njegovim slepoočnicama nešto je počelo snažno da dobuje. Dlanovi mu postadoše vlažni, a srce je lupalo kao da hoće da iskoči iz grudnog koša.

Otvorio je usta i ukočeno posmatrao kako se žena u polumraku kolibe lagano naginje, a zatim nestaje iz prostora gde je on mogao da vidi.

Odlučio je da odmah krene, ali se odjednom trgao. Treba da sačeka i smiri se! Jer, moraće davolski brzo i precizno da gađa.

izlazi 16. maja 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.